

T. 1120.

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று

மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

பதினெட்டாந்தொகுதி.

VOL.-XVIII.

பத்திராதிபர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1919—1920.

செந்தமிழ்ப்

பதினெட்டாந்தொகுதியின் உள்ளுறை.

விஷயம்.	எழுதியவர்.	பக்கம்.
அன்புள்ளிசை:—	சூமத். V. V. ராஜரத்தினம் அவர்கள்	சக.
கைகாசர்களுக்கும் அண்மையினியும் }	" S. வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள்	ச௦௩
வமைப்போலி:—	" அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள்	௯௪
வமைப்போலி விளக்கம் }	பத்திராதிபர்	௧௯௧, ௧௯௩, ௨௦௬.
ரப்போலி:—	சூமத். அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளையவர்கள்	௨௦௫
ரப்போலி விளக்கம்:— }	பத்திராதிபர்	௩௩௩
பதினெட்டாந்தொகுதி:—	சூமத். ஹ. சா. வேங்கடராமைய வர்கள்	சக, ௧௫௦
பராமாயணம்:—	" B. சந்திரசேகரன் அவர்கள்	௧௧
சந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார்செய்த முடிவுகள்:— }	" பா. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள்	சக௯
சந்தைகளின் படிப்புமுறை:— }	" K. O. விசாலவையவர்கள், M.A., L.T.	௨௮௯
காலமறுத்தலும் புறன் மறுத்த லும்:— }	" சே. ரா. கப்பிரமணியக் கவிராயவர்கள்	௪௩௩
ரத்தியல்பு:—	" சே. ரா. கப்பிரமணியக் கவிராயவர்கள்	௧௯௯
பாலு சரிதம்:—	" அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை யவர்கள்	௨௦௧, ௩௦௫

செல்பதிகாரத்தி வீருந்து இராமாவ தாமுதவிய னால் கனில்வந்துள்ளன	} ஸ்ரீமத். ஜி. சதாசிவம்பிள்ளையவர்கள்	௧
சிவஞானசித்தியார்:-	„ அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை யவர்கள்	௪௨௯
சிவபெருமானும் செந்தமிழும்:-	„ ஜி. சதாசிவம்பிள்ளையவர்கள்	௧௩௭
ஞானம்:-	„ சே. ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயரவர்கள்	௨௫௪
தனிகிளைச்செய்யுட் கோவை:-	„ S. வைரமுத்து அவர்கள்	௮௯, ௧௪௪, ௨௭௨, ௨௮௭, ௩௪௮, ௩௫௧, ௩௭௩, ௪௨௩.
ஷே. பிழைதிருத்தம்	ஷே.	௩௫௯
திருக்கச்சிநெழிக் காரைக்காட்டுச் சிவாசாசனங்கள்	„ அ. நடேசசெட்டியாரவர்கள்	௧௨௯, ௨௨௫, ௩௪௦
ஷே. சாசனமுகவுரை:	„ திரு. சுப்பிரமணியதேவிக ரவர்கள்	௧௨௪
திருவாரூர் ரிசட்டை மணிமாலை:-	„ கோமகந்தர தேவிகரவர்கள்	௪௪
தொல்காப்பியப் பொருளதிகார சூராய்ச்சி:-	„ மு. இராகவையங்காரவர்கள்	௩௮௧
தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்:-	„ K. S. நவீதகிருஷ்ண பாரதி யவர்கள்.	௩௮, ௪௧, ௧௦௧
தொல்காப்பியரது சமயம்:-	„ S. வைபாபுரிப்பிள்ளையவர்கள்	௩௩௭
ஷே.	பத்திராதிபர்	௨௯௮
தொல்காப்பியர் சாசனராம்:-	„ K. S. நவீதகிருஷ்ணபாரதி யவர்கள்	௩௯௭
தோத்திரப்பாமாலை:-	„ K. G. சேஷையரவர்கள்	௧௩௫

என்னால் என்னும் இயைபில் பெயர்ச் சொற்றொடர் மறுப்பு:—	ஸ்ரீமத். R. R. குணரத்தினம் B.A., அவர்கள்	கன.
நிலத்துமொழிக ளும்நடுத்தரப்பன் ளிக்கடடங்களிற் பயிலுவ்வடமொழி மாணவர்களும்:—	நிலத்துமொழித்தொண்டர்கள்.	சுஇ
நூலாசிரியர்:—	ஸ்ரீமத். சிதம்பரநாதனவர்கள்	சஉ
பக்கப்போலி:—	" அ. குமாரசுவாமியப்பிள்ளையவர்கள்	கடு
சை.	பத்திராதிபர்	உகஇ
பதார்த்தநிகை:—	ஸ்ரீமத். அ. குமாரசுவாமியப்பிள்ளையவர்கள்	கடு, அள
பதினமூன்றாம் புறப்பாட்டும் உரையும் III, IV	" S. வைபாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் B.A., B.L.	உஇ, அக
பரீட்சை:—	" ச. பூபாலிள்ளையவர்கள்	உசஉ
பாசதம் பிகை திருத்தம்:—	" கே. எ. அப்பிரமணியம் கவிராயவர்கள்	சசஉ
பாசததேச பூர்வ ராஜாங்கம்:—	" R. S. நாராயணசாமி பையவர்கள் B.A., B.L.	சசஉ
பிகைதிருத்தம்:—	" K. S. நவரீதகிருஷ்ணபாரதி யவர்கள்	அஅ
மங்களவாழ்த்து:—		உகஇ
மதிப்புரை:—	பத்திராதிபர்	உஎடு, சஉஉ
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தனித் தமிழ் ஆங்கிலத் தமிழ்ப்பரீட்சைத் தேர்ச்சிக்குறிப்பு:		உகஉ

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலித் தமிழ்ப்பரிகாஷ விஞ்:—		௨௦௯, ௨௧௧, ௨௧௩
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆங் கிலத் தமிழ்ப் பரிகாஷ விஞ்:—		௨௧௪
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 18,19 ஆம் வருஷக் கட் டம்.	உதவிப்பத்திராதிபர்	௨௧௫
மதுபிறப்பு:—	ஸ்ரீமத். ச. உடைபார்	௨௧௬
மூச்சுக்க வரலாறு:—	„ மு. தம்பையர் அவர்கள்	௨
மூச்சுக்கவரலாறு பற்றியொருகிருபம்	„ K. G. சங்கரையரவர்கள்	௨௩
முழுவம்:—	„ சோமசுந்தரதேவரவர்கள்	௨௨௨
வாழ்த்து:—	„ P. S. இராமஸ்வாமி ஐயரவர்கள்	௨௨௩
வினாக்கள் மறுப்பு:—	„ K. S. நவீந்திரசுந்தர பாரதி யவர்கள்	௨௨௪

இத்தொகுதியில் வெளிவந்த நூல்—

(முத்துப்பெருத்த.)

அகராதிநிகண்டு:— பத்திராதிபர். ச, இ, க, எ, ஈ, ஆ, ஊ,
௨௦, ௨௧, ௨௨; பகுதிகள்.

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கஅ.] சித்தார்த்திஸ்ர கார்த்திகைமீ [பகுதி க.
Vol. XVIII. November-December 1919. No. 1.

முச்சங்கவரலாறு

செந்தமிழ் தொகுதி கஎ. பகுதி கஃ. ஆசிய சென்ற ஆவணி
மாசப் பத்திரிகையில், “தமிழ்ச்சங்ககாலம்” என்னும்
தலைப்பின்கீழ் முச்சங்க வரலாறு ஒப்பத்தகுந்ததிலையென்று, ஸ்ரீமத்
கே. ஐ. சங்கரையர் கூறுகின்றார். இதற்குரிய சான்றுகளென அவர்
காட்டுமவைகளை ஆராய்ந்து உண்மை நிலையிடலே எமது நோக்க
மாகும்.

2. தலை, இடை, கடை என மூன்று கங்கங்கள் இருந்தன என்
னுங்கொள்கை வழங்குவது கடைச்சங்கமும் இருந்து முற்றியபின்பே
யாம் என்பது யாவரும் ஒப்பத்தகுந்ததொன்றாகும். ஆகவே கடைச்
சங்கமிருந்து ஒழிந்து அணிந்தான காலத்தில் வெளிவந்தனவியலு
ரைக்குமுன் முச்சங்கவரலாறு கூறப்பட்டிருக்கும். என அவாவுவது
நியாயமல்ல. இனி அவ்வரையோடொத்த காலத்தனவாகிய நூல்க
ளிதும் பிற்காலத்தினவாகிய நூல்களிலும் கூறப்பட்டதோ எனின்.
அடியார்க்கு நல்லார்க்குமுன்னுள்ள காலத்திற் செய்யப்பட்ட நூல்க
ளெல்லாம் எமது கைக்கெட்டியிருப்பின் அந்நூல்களிற் சொல்லப்படா
மையை ஓர் சான்றாக ஒருவாறு கொள்ளலாம். அப்படியன்றி சிதல்
வாய்ப்பட்டும், எரிவாய்ப்பட்டும், ஆழிவாய்ப்பட்டும் அழிந்தவைபோக
எஞ்சிய சில நூல்களே எமக்குக்கிடைத்திருக்கின்றன. இச்சிலநூல்க
ளிற் சொல்லப்படாமையொன்றும், சிறந்த சான்றாகிய களவியலுரையிற்
கூறும் முச்சங்கவரலாற்றில் ஐயுறுதல் அறிஞர் ஆராய்ச்சிக்கும்கல்ல.

மேலும், களவியலுரைக்குமுந்திய கடைச்சங்க நூலாகிய மதுரைக் காஞ்சியில்,

தொல்லாணை நல்லாசிரியர்

புணர்கட்டிண்ட புகழ்சால்நிறப்பின்

நிலந்தருதிருவினெடியோன்.

எனக்கறப்படுதலின்

“கடைச்சங்கத்துக்கு முன்னும் ஒரு சங்கங்கட்டிண்டமை விளங்கக் கிடக்கின்றது. ஆகலின், ஸ்ரீமத். சங்கரையர் சங்கமொன்றேயிருந்தது. என்பது பொருந்தாது.

3. முடிநாகராயர். புறநானூற்றைத்தொகுத்தோர் இவர் பாடலையும் அதிற் சேர்த்திருப்பதுபற்றி இவரை கடைச்சங்ககாலத்தார் எனக்கொள்வது சரியன்று. இவருடைய பாடலிற் சொல்லப்பட்ட வற்றைக்கொண்டு, இவர்காலத்தை நிச்சயிப்பதே தக்கது. செய்யுளின் இயலையும் நடைபயிற் கொண்டு அதன் காலவரையறைசெய்தல் மேலைத்தேசமேதானிகளும் அவர்களைச் சிறிது பின்பற்றியோரும் கைக்கொள்ளும். முறையாயிருப்பினும், அம்முறை எப்போதும் உண்மையோடு பொருந்தாது. செய்யுளின் இயலும் நடையும், அவரவர்கற்ற கலப்பினனவுக்கும் அதிகமாய்ப்பயின்ற நூல்களினியலுக்கும், சொல்லப்புகும் விஷயத்துக்கும், செய்யுள்வகைக்கும் ஏற்றதாகவே இருக்கும். ஒருவர் பாடுவதிலேயே வெண்பா வெளிதான நடையும் மற்றவை பொருள் அரிதுணர்கடுநடையும் உள்ளனவாகக் காண்கின்றோம். கடைச்சங்கச் செய்யுட்களுக்கும்; அந்நூல்களை ஆசையோடு கற்று அவற்றினியலும் நடையும் கைவரப்பெற்ற சிலர் பிற்காலத்துச் செய்த செய்யுட்களுக்கும் வேற்றுமை மிகச்சிறியதாக இருப்பது காண்கின்றோம். ஆகலின், தலைச்சங்கப்புவராகிய முடிநாகராயர் செய்த செய்யுள், கடைச்சங்கப்புவரர் செய்த செய்யுட்களோடு இயலும் நடையும் ஒற்றுமைப்படுதல் நூதனமல்ல. அது ஈண்டைக்குச் சான்றாக உதவாது, இனி,

“ஐவரொடுகினை, நிலந்தலைக்கொண்ட.....

ஈரைம்பதியின்மரும்பொருதுகளத்தொழிய.”

என்பதற்கு புறநானூற்றுரைகாரர் சொல்லும் பழையகருத்தைவிட்டு ஒரு ஈவின கருத்துப்படைக்கும் ஸ்ரீமத் சங்கரையர் “நூலியற்றி மிக்ககாலமானபிறகே வகுக்கப்பட்ட உரைதக்க சான்றாகாது” என்று

சொல்லியபடியால், இன்னும் அதிக மிக்ககாலமானபிறகே தாம் வகுக்கும் புதிய உரையும் சான்றாகது என்று சொல்லாமற் சொல்லியிட்டார். ஆயினும் இவர் வகுக்கும் உரைபோலியுரையே என்பதைக் காட்டுவோம். செய்யுளில் “ஐவர்” என்பது பன்மையாகலின் மாளுவவெந்தவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனாகிய ஒருவனைக்குறிக்காது பாண்டவர் ஐவரையே குறிக்கும். “ஈரைய்புகின்மரும்பொருது களத்தொழிய” என்பதனால் துற்றுவரும் போர்க்களத்தில் இறந்துபட்டார் என்பதேபோதரும். இது தோல்லியடைந்து பிழைத்திருந்த பின்னர் செங்குட்டுவனுக்கு வங்கமுதலிய துற்றுவர் கன்னகைக்குறிக்காது களத்தில் இறந்தொழிந்த துரியோதனாகியரையே குறிக்கும் ஆகலின் இப்புறப்பாட்டுக்கு இதுகாறும் தமிழ் அறிஞர் கொண்ட கருத்தே உண்மைக்கருத்தாய், முடிசாகராயர் பாண்டவருக்கும் கௌரவருக்கும் நிகழ்ந்த பாரதப்போரையே குறிப்பிட்டுள்ளாரென்று முடிவென்றது. ஆகலின் ப்ரீமத் சங்கராயர் ஸ்வினகருத்துப்பிரியராய்ப் படைத்த கருத்து தவறு.

4. அகத்தியனார். நன்னூல்மயிலுநாதருரையையும், Mr. Dubreuil என்பவரையும் நம்பி, அகத்தியனாரை, கி. பி. 200-க்கும் பின் இழுத்து விடத்துணிந்த ப்ரீமத் சங்கராயர், மயிலுநாதருரைக்கு எவ்வளவோ காலத்துக்கு முந்தியும் கடைச்சங்ககாலத்துப்புலவகிகாமணியின்மாணவபரம்பரையில்வந்த கல்வியறிவாற்றலாம் சிறந்தவர் சொல்வதைப் பொருட்படுத்தாதது என்னோ? அகத்தியனார் தலையிடைச்சங்கங்களிலிருந்ததாகக்கற்பபடின, அவ்விரண்டிலொரு சங்கத்திலாவது இருக்க வில்லைபென்றது பொருத்தமான முடிபல்ல. இரண்டு சங்கங்களினும் ஒரே அகத்தியனார் தாமிருந்தாரென்னினும், சசையாண்டு உயிர் வாழ்தல் தவத்திற் சிறந்த அம்முனிவர்க்குப் பொருத்தமில்லாதது மல்ல. முற்காலத்து மக்கள், இப்போது நம்ப அருமையான நெடுநாட்களுக்கு உயிர் வாழ்ந்தார்களென்பது பலபல சாதிபாருள்ளும் பழைய சரித்திரங்கள் ஒத்துச்சொல்லும் ஒன்றும். இது உண்மைதானோ அல்லது கணினிதேவதபாடே என்பது தெரியவில்லை. இது எப்படியிருப்பினும், தலைச்சங்கத்தில் ஓரகத்தியனாரும், இடைச்சங்கத்தில் அப்பேர் கொண்ட இன்னொருவரும் இருந்தாரெனக்கொள்வதே யுத்திக்குமிக பொருந்துவதாம். பேரகத்தியம் சிற்றகத்தியம் என்ற வழக்கும் இதை

வரையுறுத்தும். இனி “குட்பாலிருபுறச்சையத்” திருத்த தமிழ்திரி நிலங்களுள் பல்லவமும் ஒன்றென்றார் இவ்வகத்தியனாரே என்ற கூற்றி னுண்மையில் ஐயமுடையேம். தலைச்சங்க நூலாகிய அகத்தியஞ்செப் தவரே இப்படிச் சொல்லினாரென்பது காட்டப்பட்டால் Mr. Dubouil சொல்லியது பொய்யாருமேயன்றி, அகத்தியனார் கி. பி. 200-க்குப் பிறகே இருந்தவர் என்பது மெய்யாகாது.

5. தொல்காப்பியனார். இடைச்சங்ககாலம் கீ. எ. 00. யாண்டா தலால் கடைச்சங்க நூல்களினின்றும் அவ்வளவுகாலத்துக்குரிய கடை பொருள்களில் மாறுதல்களொன்றும் தொல்காப்பியத்திற் காணப்படா தது வியப்பே! என்கின்றார் ஸ்ரீமத் சங்கரையர்; இது வியப்பல்லவே யென்கின்றேம்யாம்; ஏனெனில், தொல்காப்பியத்திலும் அதனோ டொத்தகாலத்தனவாகிய நூல்களிலும் மிகவுத்தேர்ந்த பயிற்சியுடைய ராய் இருந்தவர்கள் கடைச்சங்கப்புலவர்கள் என்பதற்கு வேறு சாட்சி வேண்டாம், தொல்காப்பியத்திற் பகுக்கப்பட்டதினை துறைகளின் பாற்படுத்தித் தங்கள் செய்யுட்களையாக்கியிருப்பது போதிய சான்றும் ஆகையாற்றான் இவர்கள் பயிற்சியினியல்பால் தொல்காப்பியத்தின் கடைபொருள்கள் இவர்கள் செய்யுட்களிலும் வந்தேறியனவாம். இவ் வொற்றுமைகொண்டு கடைச்சங்கச்செய்யுட்களையும் தொல்காப்பியத் தையும் ஒரு காலத்தவெனக் கொள்ளுதல் தவறு.

6. முச்சங்கவெண்கள். “களவியலுரைதரும்என்களும் வியக் கத்தக்கன” என்கின்றார் ஸ்ரீமத் சங்கரையர். ஆம், வியக்கத்தக்கன தாம் மறுக்கத்தக்கனவல்ல, ஏனெனில் இவர்காட்டும் கணக்கின்படியும், தலைஇடைச்சங்ககாலங்களிலே முறையே ௫0, ௬௨, ௬௮, ஆண்டுள் ஒவ்வொரு பாண்டியற்கும் ஆளுகைக்காலமாக வருகின்றன. இவை மிகையல்லவே. ஏனெனில், அக்காலம் உலகத்தை ஆளுவோர் அர சியலை தமீதி போகமாத்திரையாக நினைத்தபடவாது “கொடிது கடித்த கோல்திருத்தி, பீடுவதுண்டுபலாற்றி” “குடிபழிதூற்றுங் கோலி” னராகாது, “அறத்துஞ்செக்கோல”ராய், உயிர்களை “குழி கொள்பவரினோம்பி” “புலிபுறங்காக்கும்சூருகோபால்” அறநீதிகளைப் பாதுகாத்து விருத்திசெய்து வளம்படவாழ்ந்த செழியர்க்கு ஆளுகைக் காலம் ௫0, ௬௨, ௬௮, எனவருவது நூதனமல்ல; இது மிகமட்டமான கணக்கு. இதிலும் மிகுத்துவரவில்லையே என்பதுதான் நூதனம். அற

நெறியொழுருவார்க்கு வாழ்நாட்பல்குதலியல்பாம், இதையநீயாறு முச்சங்கவரலாற்றை நாம் நம்பாமைக்கு இதையும் ஒரு சான்றாகப் பிடித்தாரோ இது பரிதாபம்!

பாண்டியர் தொகை அக, இக, சக எனவருவதில் என்ன குறையோ? ஒன்பதீற்றவாகிய எண்ணின் பாண்டியர் தொகையில் வரப்படாதெனும் நியதியுண்டா? புலவர் தொகையில் இவை வரப்படாதெனும் நியதியும் உண்டா? அல்லது பாண்டியர் தொகை, புலவர் தொகை இரண்டினும் இவைவரப்படாதெனும் நியதியுண்டா? அப்படி ஒரு நியாயமுறையும் இல்லை. கலியாங்கேதீய பாண்டியர் தொகை எ, இ, உ, என்றிருப்பின் ஒப்பத்தருத்ததில்லை பென்றும், பின் எப்படியிருப்பின் ஒப்பத்தரும்? ஸ்ரீமத் சங்கரையார் இவ்வெண் களைக்கொண்டு காட்டும் நியாயம் தெரிதேனும் ஒப்பத்தருத்ததில்லை. சங்கரலக்கணக்கையும் பிரித்துக்கட்டி ஒரு விந்தைகாட்டுகின்றார். இவ்விந்தைக்கு இடங்கொடாமற் சங்கரலக்கணக்கு இருக்கவேண்டுமென ஸ்ரீமத் சங்கரையார் கிரும்பின் இப்போது என்செய்யலாம். சங்க காலக்கழிந்து போய்விட்டதே! ஆயினும் இது ஒரு நியாயமுறையிற் சேர்ந்ததல்ல.

7. பொய்யடிமையில்லாத புலவர் நம்பியாண்டார் நம்பிதலை இடைகடை என்னும் மொழிகளை வழங்காமைப்பற்றி, அச்சங்கங்கள் இல்லவென்றாவது, அவர் அப்பிரிவுகளையறிந்ததில்லை பென்றாவது கொள்வதும் நியாயமுறைபல்ல. நம்பிசங்கங்களைப்பற்றி ஆராயப் புகுந்தாரல்லர், பொய்யடிமையில்லாத புலவரைப்பற்றியே சொல்லப் புகுந்தார். “பொய்யடிமையில்லாத புலவர்” என்றன் மாதந்திரையானே, அவர் இன்றார் என்று தங்காலத்தவர் கிளக்கிக்கொள்வார் என்றதே நிகுத்தொண்டத்தொகையுடையார் கருத்து. அவர்க்குப்பின் வந்த நம்பியாண்டார் நம்பியும், அப்புலவர் கன்றாக அறிவப்பட்டவரானின், கங்கோர், கபிலர், பாண்டி முதல் சக தமிழ்ச்சங்கப்புலவரோ என்று சொல்லி, தலையிடைகடை பெனும் பிரிவுணர்ந்தவர்கள் தாமே யுய்ந்துணர்ந்துகொள்ளவைத்தமையின், கடைச்சங்கமென்று சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லாதாயிற்று. அன்றியும் முச்சங்கவரலாற்றை ஒப்புக்கொண்ட இக்காலத்தாரும், சங்கத்தமிழ், சங்கதூதல், சங்கப்புலவர் எனப்பொதுவையாக வழங்குவதே பெருவழக்கு. இது

க

செந்தமிழ்

கொண்டு இவர் தலையிடைக்கடை என்னும்பிரிவினை அறிபரர் என்று முடிவுபடுத்தல் பொருந்தாது.

இவ்வாறு பொருத்தமில்லாத போலிக்கொள்கைகளைக்கொண்டு முச்சங்கவரலாற்றினை மறுக்கத்துணிந்த ஐயரவர்களின் முடிபு பிழை யுள்ளதெனக் காட்டிவிட்டாம். ஆகவே தலை, இடை, கடை எனப் பிற்காலத்து அறியப்பட்ட மூன்று தமிழ்ச்சங்கங்கள் இருந்தன என்பது, கனவியலுரைகாரர், அடியார்க்கு நல்லார் முதலிய பல ஆசிரியராலும் உண்மையெனச் சொல்லப்பட்டதும், உடன்குறப்படுவதாகிய தமிழ்நாடுகளும் நூல்களும் வெள்ளத்தழிந்தகதை பிறபல அறிஞரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டமையாலே இடைச்சான்றால் வலியுறுத்தப்பட்டதும் ஆகிய ஓர் உண்மையே என்று பெறப்பட்டது.

மு. தம்பையா,

(கீப் அக்கவுண்டிங்கு கிளாக்கு போர்ட்டு கமிஷன்,
கொழும்பு)

சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து

இராமாவதாரம் முதலிய நூல்களில் வந்துள்ளன

மூன்றாவது அரங்கேற்றுகாதை நிர். 2.

க-எ. தேய்வ மால்வரைத் திருமுனியருள
வெய்திய சாபத்திந்திர சிறுவனொடு
தலைக்கொற்றனத்துச் சரபம் நீங்கிய
மலைப்பருஞ் சிறப்பின் வானவர் மகளிர்
சிறப்பிற்குஞ் செங்கையொடு பொருந்திய
பிறப்பிற்குஞ் பொருந்தோன் மடங்கை
நாதவிழ் புரிமுன் மாதவிதன்னை.

இராமாவ-ஆணிய-அகத்தியப்படலம்-20.

மூசாவருடு முதலோலையரையின் மூவா
நாகெவ வேகென வடாதுதிமச மேனான்

3-வது அரங்கேற்றகாதை திர். 2

நீசமுற வானினெடு மாமலய நேரா
நசனிகரா யுலகுசீர் பெறவிருந்தான்.

சிலப்பதிகாரம்.

௯௦-௯௧ ஏழான் டியற்றியோ நீராஞ்ஞடிந்
சூழ்கழன் மன்னற்குக் காட்டல்வேண்டி.

இராமா-பால-அரசிய-க.

அம்மாணகருக் கரசன் னரசர்க்கரசன்
செம்மாண்டனிக் கோதுலகேழினுஞ் செல்லரின்குன்
இம்மாணகதைக் கோரிதையாய கிராமனென்னும்
மொய்ம் மாண்கழலோற்றரு நல்லற முர்த்தியென்னுன்.

சிலப்பதிகாரம்.

௯௨-௨௫. இருவகைக் கடத்தி னிலக்கண மறிந்து
பல்வகைக் கடத்தும் கிலக்கினிற் புணர்த்துப்
பகிஞோடலும் பாட்டுக் கெரட்டும்
கிதிமாண் கெளகையின் கிளங்கவறிந்தான்
காடலும் பாடலும் பாணியுந்துக்கும்

இராமா-பால-நகர-௯௬.

ஊடவுக் கடவு முயிரினின்னிசை
பாடவும் கிறையர் பாடல் கேட்கவும்
ஆடவும் நன்புனலாடி யம்மலர்
குடவும் பொழுதுபோஞ் சிலர்க்கத் தொன்னகர்.

சிலப்-இசையாசிரியன் அமைதி.

௨௬. பாழும் குழலுஞ் சீருமிடறநீ.

இராமா-பால-உண்டாட்-௯௭.

பாழ்க்கு மின்முழற்கு மின்பமளித்தன கிவையாமென்னைக்
கேட்டுமென் மழலைச் சொல்லோர் கிஞ்சகக் கிடந்தவாயான்
தாட்கருக்குவனாதோய்ந்த தண்ணறைச்சாடியுட்டன்
வாட்கனி னிழலைக்கண்டான் வண்டென வோச்சுவென்றான்.

செந்தமிழ்

சிலப்பதிகாரம்.

சடு-சள. ஆடல் பாடலிசையே தமிழே
பண்ணை பாணி ஊக்கே முடமே
தேனிகமென்றிவை யாதி னுணர்ந்து

இராமா-ஆரணி-மாரிசு-கக.

சேனாபர் நெறிமுறை திறம்பலின் றியே
பரணிகள் பணிசெய்யப் பழுதில் பண்ணிடை
வினையினரம்பிடை வினாத்தேமறை
கூணியிருதன் செவியின்வார்க்கவே.

சிலப்பதிகாரம்.

இடு. அத்தகு தண்ணுமை யருந்தொழின் முதல்வனும்.

இரா-பால-நகர-இட.

பதங்களிற் தண் ணுமை பாணிபண் ணுற்
விதங்களின் விதிமுறை சதிமிதிப்பவர்
மதங்கிபரச்சதி வருத்துக் காட்டுவ
சதங்கைகளல்லன் புரவித்தார்களே.

சிலப்பதிகாரம்.

எடு-எச. ஈரேழ்கொடுத்த செம்முறைக் கேள்வியி
னேரேழ்பாலை நிறுத்தல் வேண்டி.
வன்மையிற்றிடந்த தாரபாகமு
மென்மையிற் திடந்த குரலின் பாகமு
மெய்க்கினை நரம்பிற் கைக்கினை கொள்ளக்

இராமா-அயோத்தி-சித்திர-உஅ.

குழுவதுண்டொகை வெயினும் குறிநாம்பெறிலுந்
மெழுவதுண்டமிழ் யாழினுமினிய சொற்கினியே
முழுவதுமல்லாரிய நாண்முருக்கிடையிடந்த
பழுவம் வெங்கனல் கதவியதொப்பன பாராய்.

சிலப்பதிகாரம்.

கக-கச. வலிவுமெலவுஞ்சமனு மெல்லாம்
பொலியக் கோத்த புலமையோனுடன்.

3-வது அரங்கேற்றுகாதை திர். 2.

க.

இராமா-கிஷ்கி-நட்பு-எச.

உலகமேழிஞே டேமும்வந்தவ னுயிர்க்குதவி
கிலகுமென்னினும் கில்துடைவானியின் கிட்டித்
தலைமையோடு நின்றாழு முனக்கின்று தருவேன்
புலமையோபவனுறை கிடக்காட் டென்றுபுகன்றான்.

சிலப்பதிகாரம்.

கடு-கக. எண்ணிய நுலோ ரியல்பின் வழாது
மண்ணக மொருவழி வகுத்தனர் கொண்டு.

இராமா-பால-நகர-அ.

நால்வகைச்சுதரம் கிதிமுறைநாட்டி நனிதவவுபர்த்தனபனிதோப்
மால்வகைச்சுலத்தில் பாவவயுயில்லை யாதொதுவமை மற்றில்லை
நால்வகைத்தொடர்ந்து பயத்தொடும் பழி துணங்கிய
துவலகுமுணர்வே
போல்வகைத்தல்லால் துயர்கிஞேடுபர்த்த தென்னலாம்
பொன்மதினியே.

சிலப்பதிகாரம்.

கஉக-கஉஉ. புண்ணிய னன்னீர் பொற்குடத்தேத்தி
மண்ணிய பின்னர் மாலை யணிந்து

இராமா-அயோத்தி-நகர்நிங்கு-டுக.

கண்ணுந் நீரா யுயிரும் மொழுகக் கழிபா நின்றேன்
என்னுந் நீர்நான் மறையோ செரிமுன் னிம்மேற் செரிய
முன்னுந் நீராய் வந்த புனலை மகனே கிணியேற்
ருன்னுந் நீரா புதவி யுயர்கா னடைவா பெங்குண்

சிந்தாமணி-பதுமை-அள.

மலரணி மணிக்குட மன்னு நீரொடு
பலர்நலம் பழிச்சுபு பரவ வேனோ
அலர்கதிர் கரும்பினை மடுப்ப வாய்க்க
ருலகன் தானென வுன்புக் காணோ.

செந்தமிழ்

சிந்தா-பதுமை-கஅ௦.

மழைகளிற் றெருத்திற் றந்த மணிக்குட் மன்னுரீரா
லழகனைமண்ணுப் பெய்தால் கருங்கடிக் கொத்தகொலை
தொழுதாந் தோன்றச் செய்தார் தாமணிப் பாவையன்னார்
விழுமணிக் கொடிய னுளும் விண்ணவர் மடந்தை யெத்தான்.

சிலப்பதிகாரம்.

கௌ-ககக. விறுவர் பசும்பொன் பெறுவதும் மாலை
மாலை வாங்குநர் சாலுநன் கொடிக்கென
மாணவர் நோக்கியோர் கனிகைக் கொடுத்து
நகர நம்பியர் திருதரு மறுகிற்
பகர்வண் போல்வதோர் பான்மையி னிறுத்த

இராமா-பால-உண்டாட்டு-உக.

மாணவர் நோக்கியோர் மதகை வேந்தன்பால்
ஆனதன் பாவிய ராயி னுரெலாம்
பேர்னவர் போனவர் தொடரப் போக்கினுள்
நானும் கவர்பினே தயிவ னேனினுள்.

சிலப்பதிகாரம்.

கௌ-கௌக. மாதவி தன்னோ, டனைவுறு வைகலி
னயர்ந்தனன் மயங்கி,
விடுத லறிவா விருப்பின னுயினன்.*

இராமா-ஆரணி-அகத்தி-உக.

வையும் வைகலின் மாதவன் மைத்தன்பால்
செய்கை யாவையுஞ் செய்திவட் செல்வரீ
எய்த யான்செய்த தெத்தவ மென்றான்
ஐயனும் மவற் கன்பினன் கூறுவான்.

வி. சதாசிவம் பிள்ளை,

நாகை நீலவோசனிப் பத்திராதிபர்.

ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம்

கூ. யுத்த காண்ட.

இயம்புடலம்.

கல்விழிற் பெரியபொனக் கவிஞர் புந்நும் கம்பராட்டாழ்வாரால்
செவ்விய மதுரஞ்சேர்த்த நற்பொருளாற் சீரிய கூரிய திஞ்சொலான்
கிருத்தக் கவிபாக வருளிச்செய்யப்பட்ட வினிகாசமைய "இராமாய
ணம்" என்னும் நூல் பலராலும் ஏட்டுப் பிரதிகளினின்றஞ் சீர்தூக்கி
யச்சிடப்பட்டு நிலவிவருகின்றது. அதனுள் அப்புலவர் பெருமா
னுடன் சமகாலத்தவரான ஒட்டக்கத்தப் புலவரானருளிச்செய்யப்
பட்டதனுடன் கூடி யுலவும் உத்தரகாண்டத்து அகவமேதயாகப்
படலத்தாள் இராமசரித காணஞ்செய்யுமிடத்து கும்பகருணன்
பொருதுழி,

"வியந்து வீடணனழைத்தலும் வெப்பவன்மறுத்து
வயந்த னைப்பிவசக் தருக்கன் மாமகனைக்கொண்டனருள்

.....

..... அளவ-உஉஅ.

எனவுங் இலங்கையினின்றும் வினைத்திறமுற்றி மீள்வான்

"ஏறிட, விமானத் தன்னி வியாவரு மிறைவி நானும்
மாரிள வயந்தன்சேனை சின்றது மலாவன் பாத்
கறின னனுமன் வாங்கிக் கொண்டபின்.....

.....

எனவும் வருகின்ற பாடல்களை நோக்குங்கால் வயந்தன் என்
னுந் தானைத் தலைவனைக் கும்பகருணன் வலித்ததாகவும், அவனைப்
பின்னர் உயிரளிக்கப்பட்டுக் கொண்டாந்ததாகவும் கருதப்படுகின்றதனை
நோக்கிக், கும்பகருணப்படலத்தும் மீட்சிப்படலத்தும் கம்பராடர்
கூறியதாக அன்றோனது வாலாறு குறிக்குங் கவிகள் புலப்படாது
போயினமையின், எனதில்லத்துள்ள புகழையு ஏட்டுப்பிரதிகளிற்காணப்
படுகின்றனவா வெனத்துருவ, அச்சப் பிரதிகளுக்கும் ஏட்டுப்பிரதிக

ளுக்கும் படல வேறுபாடுகளே பல்வுளதாதலன்றிச் செய்யுட்களும் ஆங்காங்கு மிகை குறைகளாகக் காணப்பட்டமையின் அவற்றை நிறுத்தி யீண்டெடுத்துக் காட்டிய சரிதத்துக்கேற்புடைத்தா மிடத்தை நோக்கக், சும்பருணன் வதைப்படலத்துக்காணுது மீட்சிப்படலத் துக்குமேல் [அச்சுப்புத்தகம்-மீட்சிப்படலம்-கசநஞ் செய்யுள் முதல்] இயமப்படலம் ஒன்று காணப்பட்டது. அதனுள் மேற்கண்ட உத்தர காண்டத்துச் செய்யுட்களோடொத்த சரிதந் தெள்ளிதாகப் புலப்பட் டமையின் அதனை இச் செந்தமிழ் வாயிலாக வெளியிடலானேன். ஏட்டுப்பிரதியுட்கண்ட செய்யுட்கள் அதனினுள்ளபடியே பொறிக்கப் பட்டன.

மீட்சிப்படலம்

வாங்கி னுனது மாநிதி யோடவண் விமானம்
ஏங்கு வெள்ளமோ ரெழுபது மேறின லின்னு
மாங்குளோரொலா மேறுவ ததனைநீயேறிப்
பூங் குலாநகர் புகுதிபிப் பெரழுதினி லென்றான். கசந.

என்று தேரினை வீடண நெய்திய தென்று
என்று தானென நாயக னேறின னவரோ
டொன்று தானினங் கோவொடு மக்கவிவெள்ள
மொன்று தானென வொருதிசை யிருந்தது மொக்கும். கசச.

முற்றும்.

இயமப்படலம்.

ஏறினன் விமானந்தன்னி விராமனு மினையகோவு
மாறிலாச் சனகியோடு வளநக ரிலங்கைவேந்துங்
கூறிய வனுமன் ஞாய்பன் குமரன்வெங் கவிவந்தேற
மாறிலோர் நிலத்து நின்றார் வயந்தனார் கொத்திலுள்ளார். க

மாறதாய் வெள்ளஞ்சேனை மானத்தின் வராமெனோக்கி
யேறுநீர் தேரிலென்னக் கருணன்வந் தெதிர்த்தபோது
சீறிய நுமரி லெங்கோன் றுக்கிட வரக்கண் சீறி
நீறெழுப் பிசைந்தேயிட்டா நெற்றியி லென்னச்சொன்னார். உ

வேறு

என்ற வாசகங் கேட்டலும் வானர ரிற்ங்கி
நின்ற போதினி விராகவன் றேரினின் நிழிந்தான்
பொன்று மாவரக் காரண மென்னெனப் புழுங்கா
துன்று தார்ப்புயத் திலக்குவ பொறி யெனச்சொன்னான். ௩

வேறு

வரிசிலை யிராமனோலை மறம்புரி மறவிகாண்க
வெரிகொளு மிலங்கைப்போரி வின்னுயிர் துறந்துபோந்த
சூரிசிலை வயந்தன் றன்னைத் தேடியே கொணர்வ தன்றே
லுரியதன் குலமும் வாழ்வு மொழிப்பெனன் றெழுதிவிட்டான்.

அக்கணத் தருகுநின்ற வனுமன்கைத் திருமுகத்தைத்
தக்கவ னீட்டவாங்கித் தன்றலை மிசையிற் சூடி
யிக்கணம் வருவன் வாழி யிராமவென் றிருதோள்கொட்டி
மிக்கமா மடங்கல்போல விண்ணிடை விசைத்துப்பாய்ந்தான். ௫

வேறு

மண்டிப் புக்கனன் மறவிதன் பெரும்பதி நாகிற்
றண்டிப் புண்டறப் புண்டெரிப் புண்டவர் தன்னைக்
கண்டு மாருதி கண்புதைத் தரியரி யென்ன
மிண்டியேறினர் நாகிடை வீழ்ந்தவரெல்லாம். ௬

துளங்கி யந்தகன் வந்தடி தொழுதலுந் தேரான்
வளங்கொள் மாருதி வயந்தனைக் காட்டென வவனு
முளங் கலங்கியுன் னாயக னடியரிங் குறார்கள்
விளைந்த கீர்த்தியாய் தேடுவிண் ணவர் புரத்தென்றார். ௭

சொன்ன கூற்றுவன் றன்னைத்தன் வர்லிடைத்துவக்கிப்
பொன்னின் கற்பகப் பதியிடைக் கொண்டுபோய்ப் புகலும்
முன்னிற் கண்டுவந் திந்திரன் முனிவெனோ வென்ன
மன்ன வேகுவன் வயந்தனைக் காட்டுதி யென்றான். ௮

வல்லரக்கரை மடித்தெமை யெடுத்த மாருதியே
யில்லை யிங்கய னுலகிடை யறிதியென் றிசைப்பச்

செந்தமிழ்

சொல்லு மங்கவன் நன்றியும் வாஸிடைத் துவக்கிப்
பல்லுபிர்த்திறம் படைத்தவ னுலகமைய பாய்ந்தான். ௯

செவ்வ தூயனான் முகன்றினை வணங்கவுஞ் சிறி
வந்தகாரிய மேதென வயந்தனைப் பார்த்துச்
சுந்தரத் தடந்தோள்கிலி ரின்றன வவன்று
துந்த வீள்பதத் துளானேனிற் காட்டுவன் வுணர்ந்தும். ௧௦

என்னுடைப்பெரும பதத்தின்மே லாதிய செவ்வை
தன்னுடைப் பெருஞ் சோதியிற் சீழகாய்த் தவழ்த்து
யின்று நீடுவளி யின்றுயின் பதத்துளான் விறலோவ்
அன்னவன் நினைக் கொணருதி யாங்கிணத்தென்னுள். ௧௧

என்று நான்முளன் சொல்லவு மியமணிந்திரினை
யொன்ற னால்கொடு துவக்கின மருருகுதி சொண்டான்
மின்றிகழ்ந்தொளி யினங்கிலும் யின்றியின்பதத்திற்
சென்று தண்டுகொண் டுழிந்தனன் நிவசமுடன் பதியில். ௧௨

மலரின் மேலவன் வயந்தற்கு முன்னுரு வழங்கக்
குலவு வாசவன் வயினைவிட் டிருநிலங் குறுகி
யலகில் வீரன்ற னடியிரினை யவனெனும் வணங்கிச்
சுல முதிர்ந்தவன் படைபொய்யத் தனன் நடந்தோளான். ௧௩

முற்றும்.

இயம்பப்படலத்துக்குமேல் படலப் பெயர்கண் வேறு காணப்படு
கின்றன. அச்சிட்ட புத்தகத்து மீட்சிப்படலம் ௧௯௩௪-இ-௬ ஆஞ்
செய்யுட்கள் மிகை.

இங்ஙனம்

செதம்பரம் }
13-12-19 }

த. சுந்திரசேகரன்,

கலியமலை.

ப த ா ர் த் த தீ பி கை .

முற்றொடர்.

நீத்தாரித்த விவரணம்.

உருவமுன் னுன்கும் புயியினிற் பாகத்துதிப்பனவாய்
மருவு மரித்தம் பிறவற்றி னித்கமு மாறுதலும்
விரவுமப் பாக விதிதமக் கின்றி விளங்கு நித்தப்
பொருளினிட நித்த மரித்தத் தரித்தம் பொருந்திமே.

(இ-ள்.) உருவம் முன் நான்கும் புயியினில் பாகத்து உதிப்பன
வாய் அரித்தம் மருவும்-உருவம் முதலிய நான்கு குணங்களும் பிருதி
வியின்ன பாகத்தாலே தோன்றுவனவாய் அரித்தத்தைப் பொருந்தி
யிருக்கும்-பிறவற்றில் நீர் முதலிய மற்றையவைகளிலே-அப்பாக
விதி தமக்கு இன்றி நித்தமும் மாறுதலும் விரவும்-அந்தப் பாகத்
தாலே தோன்றும் விதி தமக்கு இல்லாமல் நித்தமும் அரித்தமும்
பொருந்தும்-நித்தப் பொருளினிட நித்தம் (பொருந்திமே) நித்தப்
பொருள்களிடத்தே நித்தத்தன்மை பொருந்தி இருக்கும்-அரித்தத்து
அரித்தம் பொருந்திமே. - அரித்தப் பொருள்களிடத்தே அரித்தத்
தன்மைபொருந்தி யிருக்கும். எ-று.

உருவம் முதலிய நான்குமாவன:-உருவம், இரசம், கந்தம், பரி
சும் என்பன. பாகம் பொருப்பு, குரியன் முதலிய தேயுயின் சையோ
கம். பாகம் என்பது சமைத்தல் எனவும், உருத்திரிதல் எனவும்
பொருள்படும். பாகப் என்பது பச் என்னும் வினைமுதலியினின்
துக் தோன்றிய கிருத்தம். பச்-சமைத்தல். பாகத்துதிப்பனவற்
தைப் பாகனும் என்பர். அரிசி, காய், பழம் முதலிய பிருதிவிகளிலே
முன்னிருந்த உருவமும், இரசமும், கந்தமும், பரிசுமும் தேயுசம்பந்தத்
தாலே அழிதலும், பின்னர் வேறே உருவமும், இரசமும், கந்தமும்,

பரிசுமம் தோன்றதலும் அதுபிவத்திற் காணப்படுகின்றன. இங்ஙனம் அழிதல் பற்றியே அவைகளை “அரித்தம்-மருவும்” என்றார். ஈண்டுப் பாகம் பரமானுக்களுக்கேயாம். துலியனுகம் முதலியவற்றிற்கு அன்ற பாகம் பரமானுக்களின் கண்ணேயாகும் என்ற பிழாபாக வாதிகளான கைசேஷகர் கூறுவர். பிழாபாகவாதிகள்-பிழுவின் கப்பாகம் உண்டாகும் என்ற வாதிப்போர். பிழா-பரமானு, துலியனுகம் முதலிய அவயவிகளிலும் பாகம் உண்டாகும் என்ற பிழாபாகவாதிகளான கையாடிகர் கூறுவர். பிழாபாகவாதிகள் பிழாத்திண்டப் பாகம் உண்டாகும் என்றவாதிப்போர் பிழாம்-சூடம் முதலியவற்றின் சிற்றவயவம்.

பிற என்றத ரீர், தி, காற்றுக்களை. ரீர் முதலியவையினிலே தேயு சம்பந்தமுடையதாயினும் உருவம் முதலியன வேறுபடுவனவல்ல. இக்காணத்தாலே அவை நித்தியாநித்தியங்களை அடைகின்றன. நித்தப் பொருள்களிடத்திற் காணப்படும் உருவம் முதலியன நித்தம். நித்தப் பொருள்கள் பரமானுஷ்டவங்களாயுள்ள ரீர், தி, காற்று என்பன. அரித்தப் பொருள்களிடத்திற் காணப்படும் உருவம் முதலியன அரித்தமாம். அரித்தப் பொருள்கள் துலியனுகம் முதலியவையுள்ள ரீர், தி, காற்றுக்கள், உருவம் முதலிய உற்பூத அதுற்பூத பேதங்களாம் யின்னும் இருவகையாகின்றன, உற்பூதம்-வெளிப்பட்டது. அதுற்பூதம்-வெளிப்படாதது. இனிச்சங்கியை கூறப்படுகின்றது.

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமியிப் பிள்ளை.

“தன்னூல்” என்னும் இனியில் பெயர்ச் சொற்றொடர் மறுப்பு.

பாழ்ப்பாணத்து வண்ணோசர் வசிப்பவராதிய ஸ்ரீ க. வைத்திய விங்கம்பிள்ளை அவர்களுடைய கைச்சாத்தோடு “தன்னூல்” என்னும் விபாசம் இச்செந்தமிழில் வந்தது. செந்தமிழியோனிகள் அனைவரும் அறிவர். அவ்விபாசம் செந்தமிழ் (தொகுதி. ௧௭, பகுதி. ௯) சசகூ-ம் பக்கந்தொட்டு எட்டுப்பக்கிரம்ப எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் சககூ-ம்பக்கமும் சசகூ-ம் பக்கத்திற் பத்துவரிகளுமே தன்னூல் விஷயத்துக்குக் கொண்டிருக்கின்றன. எஞ்சிய ஏழுபக்கங்களுள் அடங்கிய வரிகளெல்லாம் இராமநாதன் காலேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீ ஸுவீதகிருஷ்ணபாரதி அவர்களின் கூற்றுக்களை அடக்கியிருக்கின்றன. அவை யாவையோவெனில் தொபாரதியாவர்கள் செந்தமிழில் முற்றுப்பெறாது தொடர்பாகத் தன்னூலாராய்ந் தெழுதியரும் “தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்” என்னும் விபாசத்திலே அவர்கள் தன்னூலாரைக் கண்டித்ததெழுதியது கூடாது என்றும் எழுத்துப்பிழை சொற்பிழை விரவ எழுதியது குற்றம் என்றும் அப்பாரதியார் மேலெழுந்த கண்டனங்களாம்.

பிள்ளையவர்கள் விபாசம் “தன்னூற்” பெயரொடுதோற்றி ஸுவீதகிருஷ்ணபாரதியார் அவர்களைக் கண்டித்தலில், வளர்ந்து அறிஞர் அவர்கிரம் பெறவியலாது நின்றாலும் கிறுபானீமை அவ்விபாசத்தால் உலகமலையாமை காரணமாகவும், பெரும்பான்மை அதனைக் கண்டிக்கு முகத்தானே பேர்பெறக் கருதியும் அதனைக் குறித்து அணிச்சில கூறத் தொடங்கினேன். பாரதியார் முதலியோர் புகழ்பெறுதல் கருதியே முற்றுநூல்களையும் உரைகளையும் கண்டித்தார்களென்று பிள்ளையவர்கள் ஏறிட்டுக்கொண்டிருத்தின் வண்ணம் பாரதியாரைக் கண்டித்துப் பெற்றபுகழைக்கண்ட யானும் அவ்வழியிலிறங்கிப் பிள்ளை அவர்களைக் கண்டித்தால் அப்புகழ் தப்பாதெய்துதல் ஒருதலையாதலின் இத்துறையில் இறங்கினேன் என்க.

ஸ்ரீ ஸுவீதகிருஷ்ணபாரதியார் அவர்கள் நூல் உரைபாசிரியர்களை மறுத்துத் தங்கொள்கையை நிறுவு மிடங்களிற் பெய்த “மணக்கோட்

டை” “மயங்கவைத்தல்” “இடர்ப்படுவர்” என்பனவாழிய சொற்றொடர்கள் கற்பேரர் மனம்படியாலாக வெழுதற்குரியனவாயினும் அவர்கள் எழுதிச்செல்லும் விஷயம் இலக்கணவாராய்ச்சி செய்வார் அனைவர்க்கும் சால்பாயன் படத்தக்க தொன்றேயாம். நன்னூலார்மேற் குற்றமேற்றிய பாரதியாவர்களைத் தம்மணம்போன வாறே கண்டித்து அந்நூலார்மேற் குற்றஞ்சாற்றாது இனியடங்குமாறு அவர்க்காணியிட்டு “இவ்வளவிலமையும்” எனத்தாமே அமைநிகழியும் யாழ்ப்பாணத்தில் இனி துலையுறும் இந்து சாதனத்தினும் அதனைப் பிரகாஞ்செய்தித் துச் சிவ்நோதஞ் செய்த பிள்ளையவர்கள் எழுதிய அவ்விபாசத்திலே (௪) அநியாயம் (௨) அநியாயம் (௩) சபைப்பழக்கமின்மை (௪) நடுநிலைபின்மை (௫) மற்றொன்று விரித்தல் முதலிய குற்றங்கள் ஆன்றோர் னகையாடற் கேடுவாக விளங்கிக்கிடத்தலை ஒரு சிறிது காட்டி வாம். அவையாவன:—

பாரதியாவர்கள் தொடர்பாக எழுதிவரும் விபாசத்தைப்பூர்த்தி செய்தபின்னரே கண்டித்தல் முறையாம். அவர்கள் முடிக்குமுன்னரே பிள்ளையவர்களை அதனைக் கண்டித்து அமைநிகழியதனால் அநியாயமும், (௨) பிள்ளையவர்கள் எழுதிய விபாசம் பாரதியார் அவர்கள் நன்னூற்குக் கூறிய குற்றங்களையும் குற்றம் கூறிய பாரதியார் அவர்களை யும் கண்டிக்கு நேக்கத்தோடு எழுந்தமைக்கேற்ப “நன்னூலும் நவீன நெருண்மாரதியாரும்” என்றாவது தாக்கணடித்தலைப் புலப்படுத்தும் வேறெவ்வகையிலாவது அதற்குப் பெயரிடவேணாமென்றி “நன்னூல்” எனத்தாம் இட்டுக்கொண்ட பெயருக்கேற்றவாறு அந்நூலின் குணகுணங்களைக்கூறி அதனைமுடிக்கவேண்டும். அவ்வணம் முடிக்க அநியாதிடர்ப்பட்டதனால் அநியாயமையும், (௩) தறவி வித்துவான் முதலிய பெரியோரின் திருநாமங்களை வாளா கருது அவ்வவர் நிலைக்கும் தகுதிக்கும் கக்கவாறு பரிமத் பரி முதலிய மரியாதைத் குறியிடு தத்த கறலே ஆன்றோர் கொண்கையாம். அவ்வணம் கருது “செவஞானமுனிவர்” “மஹாமஹோபாத்தியாயர் உ. வே. சாமிநாதையா வர்கள்” “ரா. சாகவையங்கராவர்கள்” “திருநாராயணயங்கராவர்கள்” எனப் பெரியார் திருநாமங்களை மரியாதைத் குறியிழில்லாது வழங்கிய தாற் சபைப்பழக்கமின்மையும், (௪) தக்காட்டு வித்துவான்களை “பரிஸ பரி—பெருமான்” “வித்துவனரோமணி பிலவர்” என முன்னும் பின்

“தன்னூல்”சொற்றொடர் மறுப்பு கக

னும் அடைமொழி புணர்த்தி விசேடித்தும் தமக்கயல் நாட்டாராகிய ஏனைக்கலைஞர்கட்கு அங்ஙனம் விசேடியாதும் விட்டமையின் சிலவு நிலைமையின்மையும், விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்ட பிறகுற்றங்களுநாமும்.

வாதமுறையிற் பிள்ளையவர்கள் வல்லுநராதலின், தமையி வித்து வான் முதலிய பெரியார் திருநாமங்களை அடைபுணர்த்தாது திட்டியது அன்னார் பெருமை கருதியே எனவும் அங்ஙனம் கமல் ஆன்றோர் கொள்கையாம் எனவும், இதனான்கே அறிவார் சிவனுடைய மணிவாசகப் பெருந்தகையார் தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய “திருவனர்தாமரை” என்னுந் திருப்பாட்டில் இழிந்தனவாகிய தாமரை முதலியவற்றிற்கு அடைபுணர்த்தியும் உயர்ந்ததாகிய கோங்கிற் கடைபுணர்த்தாது மேர தினார் எனவும், இதனையு மிவர்கோக்கிலர் எனவுமு இதற்குரைகண்ட பெரியார் திட்டிய விசேடக்குறிப்பையுங் கருதில்கொளவும் திட்டிவெளியிட முற்படுவார்களாயின், யாமென் செய்வது. பிள்ளையவர்களும் அவர்களேசாரும் இந்நூலுரைகளை ஹனித்துணர்ந்தறிந்தே ஸ்ரீமத்—நாவலர் முதலிய புலவர்களை உயர்த்த முன்னும் பின்னும் அடைகொடுத்தாரென வறிகின்றேன். தேசாபிமானம் யாவர்க்குமுளதாவதியல் பே அந்தோபாவம் இது டெக்க மேற்செல்வாம்.

பிள்ளையவர்கள் “கற்போரினிதுணர்ந்து கொள்ளுமாறு தொகை வகை விரியிற் தரப்பட்டது” எனத்தாம் பொறித்த வசனத்திற்கு எழு வாய் முதலியன காட்டுவார்களாயின், பரதநியாரவர்கள் வரைந்த வசனங்களிலும் அவற்றை எளிதிற்கண்டு கொள்வார்கள். ஏதிலார் குற்றம்போற் றங்குற்றம் காண்கிற்பிற் நீதுண்டோ மன்னுமுயிர்க்கு” என்ற பெருநாவலர் வாக்கையுஞ் சிந்திப்பாராக.

இனி “நன்னூல்” என்பதுபவணந்தி என்னு நாமத் திருந்தவத் தொனாலே.....செய்யப்பட்டதேரிலக்கணநூல்” “தமிழ்ப் பதங்களைப்.....தென்மொழியிலக்கண நூலுணர்ச்சியோடு தமது வடமொழியிலக்கண நூலுணர்ச்சியுங்கொண்டு பவணந்திபார் பதவியற் கண் அமைத்த புதுவிதிகளும் தன்னுள் வாய்ந்தது” என்று பிள்ளையவர்கள் கூறிய இவ்வசனங்கள் இரண்டனுள்ளே முன்னதினால் நன்னூலையியற்றியவர் பவணந்திமுனிவர் என்பது பெறப்பட்டது. பின்னதில் பவணந்திபார் பதவியற்கண் அமைத்தனவே புதுவிதிகளாக

ஏனைய பழையவா? பவணந்தியார் புதுவிதிகளைப் பதவியற்கண் அன்றி வேறிடங்களில் அமைத்தவரா? “நன்னூல் என்பது..... பவணந்தி என்னும் நாமத்திருத்தவத் தோனாலே செய்யப்பட்டதோ ரிலக் கணதூல்” என்று கூறிப் “பவணந்தியார் பதவியற்கண் அமைத்த புதுவிதிகளும் நன்னூல் வர்ப்பத்தது” என்று பின்னும் பவணந்தியார் என்றக்கால் அது கூறியது கூறலன்றோ? மேற்போந்த வசனங்களுள் ளே மயங்கவைத்தல், வெற்றெனத் தொடுத்தல், நின்றுபயனின்மை முதலிய குற்றங்கள் பொலிந்துவிடக்கின்றனவே.

இனிப்பிள்ளையவர்கள் வடமொழி இலக்கண நூலுணர்ச்சி (பவணந்தியார்) தமதென்கிறார்கள். “தென்மொழி இலக்கண நூலுணர்ச்சி எவருணர்ச்சியோவறிபோம். நன்று! நன்று!! “பாரதியாவர்கள் தாமெழுதிய நிகழ்பந்தைப் பிழையற வெழுது மாற்றலில்லாதவர்களாக விருக்கின்றார்கள்” எனச்சொரிதும் கூசாதெழுதிப்போந்த பிள்ளையவர்கள் எழுத்துவன்மை அறிஞர்கள் கண்டு இதும்பூதெய்தற் கேடுவாவதுவே யாம்.

நாம் “நன்னூல் என்பது” என்று தொடக்கிப் பன்னிரண்டு வர்க்குள் நன்னூலைப்பற்றி எழுதிவிட்டு, “இத்தனை பெருமைவாய்ந்த” எனக்கூறிய பிள்ளையவர்கள், “மெய்யோடியையினு முயிரியறியா” என்ற சூத்திரத்திற்குப் பன்னிருபிர்களும் எனத்தொடங்க உகவரி கள் வரை இயறிரிதலைப்பற்றி எழுதி அதன்பின் இக்காரணங்களால் எனக்கூறிப்புகுந்த பாரதியாவர்களை “முன்காரணங்களைத் தெரிக்காது இக்காரணங்களால் என்றதும் வழு” எனக்கண்டித்தமை தவப் பெருவியப்பே.

இனி இலக்கணக் கொத்துதூலாரும் “முன்னோரொழியப் பின்னோர் பலினுள் நன்னூலாருக்கெத்தூலாரு மினையோவென்னுந் தானிவே மன்னு” எனப் பவணந்தியாரைப் புகழும் வரையற் புகழ்த்தனர் என்றும், “நன்னூலாரைப் புகழ்த்தாரையன்றி புகழ்த்தாரை நாம் இற்றைவரை” வாசித்து அறியோம் என்றும் கூறினார்கள். இலக்கணக் கொத்துதூலார் தந்துல்-எம்-சூத்திரவுரையில் “நன்னூல் கின்னூல் அகப்பொருள் காரிகை அலக்கார முதலிய இலக்கணங்களையும்..... ஒர் பொருளாக எண்ணிவாணுள் லீணுள் கழிப்பர்” என நன்னூலை இகழ்ந்து கூறி, கல்கிமுதலிய வற்றாற்றம்பி நுபார்த்துவிட்டனரே

யென்னும் அழக்கரது காரணமாகக்கொண்ட பழம் பகை சாதித்து இலக்கண விளக்கநூலுடையாரைத் தாழ்த்தல் கருதி 8-ம் சூத்திரவுரையில் நன்னூலாரை வஞ்சத்கிற்புகழ்ந்தனரேயன்றி வேறில்லை. இதனை அவ்வணம் இலக்கணக்கொத்து நூலாசிரியர் தாமே தமது நூற் குரையியற்றியதற்கு மேற்கோளாக” என் கண்ணகாணத் திருவாரூரில் நிருக்கப்பட்டதும் தமிழ்க்கிலக்காகிய வைத்தியநாதனிலக்கண விளக்கம் வகுத்தவை யெழுதினன்” என இலக்கண விளக்க நூலாரைப்பிள்ளையவர்கள் கூறி யாங்கும் புகழும் வரயாற் புகழ்ந்திருத்தலால் இனிதறிந் தடங்குவாராக. இலக்கணக்கொத்து நூலார் நன்னூலார் என்றதன்றி அந்நூலாசிரியரைப் பவணந்தி என மறந்தும் கூறுமையான் அப்புகழ் காரணங்கருதிய வஞ்சகம் மலிபுகழேயன்றி செஞ்சுமகிழ் புகழன்றென் பது சிலவுடையார் பலர்க்கும் வெள்ளிடை மகிழ்பால் விளங்குமென் பநிலையமின்றும். இலக்கணக்கொத்து நூலார் நன்னூலாரை இகழ்ந் ததும் இலக்கண விளக்கநூலாரைப் புகழ்ந்ததும் முன்னதாகிய 7-ம் சூத்திரவுரைக் கண்ணும், பின்னதாகிய 8-ம் சூத்திரவுரைக்கண்ணும் காணப்படலால் பின்னதின் முன்னது வலிபுடைத்தென்று சிபாயும் பற்றி நன்னூல் இலக்கணக்கொத்து நூலாரால் இகழ்ந்தொதுக்கப்பட்ட தேர் நூலர்மென்பது அந்நூலுனித்துணர்ந்து கற்றவரினார் பலர்க்கும் பொள்ளெணப்புலகும். இனி அவ்விலக்கணக்கொத்து நூலார் அந்தால் 8-ம் சூத்திரவுரையில் “அ இ உம் முதற்றனிவிரிற் சுட்டே” என்புழி எணத்தொடங்கி.....நன்னூலார்க்குப் பின்னூலார் இச் சூத்திரத்திற்கு அளவிறந்த சூற்றம் கூறினவென்று நன்னூலை யிகழ்ந் தாரிவரென வென்னிடை விலங்கல்பால விளக்கியருளினார். இஃ தன்றி, ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் “போலியெழுத்தென வொன்றில்லை” யெனவும், ஐகாரம் மொழிமுதற் சுட்டுறுகாதெனவும், ஓள காரக் குறுக்கமென் றென்றில்லை யெனவும் “கூறி” அம்முன்னிகரம் “என்னும், நன்னூற் சூத்திரத்தைக் கண்டிக்கவெழுந்து பங்கலைக் குரி சில் பவணந்தியென” முன்னர்ப்புகழ்ந்தமையை முன்னி, அச்சூத்திரத் தில் இறுதியிற் சில சொற் பெய்து முடிந்த இலக்கணவிளக்க நூலாசிரியர் தலையில் தம்மாதினத்தார்க்குரிய பழம் பகைகாரணமாக அவ்வழுவை யேற்றினார்கள். இதனை இலகுவாகப்பிள்ளையவர்களும் அவர் கணேசரும் ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளலாம், இது தேரும் மதுகையின்றி நன்னூலார் மேற்கூற்றமேற்றியது பாரதியவர்களின் ஆராய்ச்சி

பின்மையே எனக்கூறிப்போந்த பிள்ளையவர்கள் நூல்களிற் கூர்த்த அகிலியான்று செல்லும் ஆராய்ச்சிவன்மை யாவாறும் போற்றற்புல தேபாம். இனி ஆராய்ச்சி வல்லுநரான பிள்ளையவர்கள் இலக்கணக் கொத்து 7-ம் சூத்திரவுரையில் அந்நூலார் நன்னூலை யிகழ்த்ததும் பிம் சூத்திரவுரையின் முற்பகுதியில் நன்னூலார்க்கு கண்டித்தாரைக் காட்டியதும் பிற்பகுதியில் நன்னூலாரைப் புகழ்ந்ததும் பிறவும் உளவாகப் பின்னதாகிய புகழ்ச்சியைக் கண்ணுற்ற முன்னையவாசிய இகழ்ச்சியையும் கண்டனத்தையும் கண்ணுறாது “நன்னூலார்க்கு யிகழ்த்தாரை நா யிறீற்றவரை படித்தறிதியாம் எனக்கூறிவது அவர்கள் ஆராய்ச்சி வன் மையை இனிது விளக்கிக்காட்டுகின்றது. இம்மட்டோ!! தொல்காப் பியர்க்கும் நன்னூலார்க்கும் அது கருத்தன்மையின்” என்றும் “இனம் பூணரும்.....என்றது உம் இக்கருத்து நோக்கியே” என்றும் கூறிப்போதலின், பிள்ளையவர்கள் ஆசிரியர் கருத்தினை யறியுமறற் றல் பெரிதுடையார் போலும். அது பற்றியன்றே இலக்கண விளக்கநூலா ரும் இதனையங்கீகரித்து இதன்கண்ணுள்ள சூத்திரங்களைப் பதனூலிற் பெரும்பாலும் பொருத்தி யாத்தனர் என இலக்கண விளக்கநூலார் கருத்தும் இற்றை மொழிந்தனர். இலக்கண விளக்கப்பதிப்புரையைப் பிள்ளையவர்கள் வாசித்திருப்பின் இவ்வணங் தீட்டியிரார். இலக்கண விளக்கப்பதிப்பாசிரியராகிய ராவ்பகனார் ஸ்ரீசி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள் அந்நூற் பதிப்புரையிலே அந்நூலாசிரியரைப்பற்றிக் கூறு மிடத்து முதலில் இவர் நன்னூற்குச் ஸகன முனிவருரை தக்கவுரை யல்லவென்று கண்டு தாமோருரை யெழுதுவாராயினார். பின்னர் அதிற் பலஇடங்களில் நன்னூலாரோடு தம்மதம் மாறுபட்டமையால் இந்நூல் இயற்றத் தொடங்கினர் என நூலியற்றற் கிருந்த காரணத்தையும், “சூத்திரங்களைப் பட்டம்பண்ணுவோர் ஒருபொருளிற் பலசூத்திரங் களைப் பாட்டுச்செய்தல் வின்காலக்கூறிவென்று கருதி இலக்கணாசிரியர் கள் பழஞ்சூத்திரங்களைப் தமக்கு வேண்டிய விகற்பத்தோடு எடுத்தாளுதல் பெருவழக்காதலின் இந்நூலாரும் பெரும்பாலும் கற்போர்க் கு உபகாரமாக நன்னூல் முதலிய நூல்களின் சூத்திரமுதலியவற்றைத் தலைதுமித் தெடுத்தும் சிலவற்றை முற்றுக்கொண்டும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் பலகொண்டும் சூத்திரஞ் செய்யாமைக்குற்ற காரணத்தையும் கூறினார்களாதலின் பிள்ளையவர்கள் கூறிவாங்கு இதன்பெருமை கருதி யாத்தனரல்ல வென்பது அறிஞர் பலர்க்கும் விளக்குமென்பதிலொரு

நிதிமுட்டின்றும். இலக்கண விளக்கநூலிலே அத்தூலைப் பெரும்பான்மைபரகக் கண்டித்துச் சென்ற தானும், இலக்கணக்கொத்து தூலாரும் ஸ்ரீ.சிவநாதன் சுவாமிகளும் இலக்கண விளக்க தூலார் எனி கண்டித்தாரென்றும் கருத்தபைய எழுதியவசனங்கள் ஆண்டாண்டு நின்றதானது பகர்தலானும், நன்னூலார் கொள்ளையை இலக்கண விளக்கதூலார்பெரி துக்கண்டித்துச் சென்றனரென்பதைப் பிள்ளையவர்கள் துணித்துணர்ந் தறிவாராக. பாடதியவர்களெழுதிய வசனங்களில் வந்த எச்சங்கள் மூற் றுக்கள் தொகை நிலைகள் அவாய் நிலைகள் முதலிய வற்றைக்கண்டு பொ ருளறித்தருகிய அத்தூலை இலக்கண ஞானமில்லாமையினாலே தமக்கு விளங்காதன வெல்லாம் வழுவெனக் கொண்டோ இலக்கணவிஷய மாகிய சாரத்தை நழுவிட்டு எழுத்துப்பிழைக். குப்பையைப்பற்றி கொண்டபிள்ளையவர்கள் தக்காட்டுப் புலவர்களுள் தலைசிறந்து விளங் கிய ஸ்ரீமத் ஆறுமுகாவலரவர்கள் பலவாறு கிருத்திப் புதுக்கிச் செப் பஞ் செய்து பதிப்பித்த தன்னூற் காண்டிகையுரை 155-ம் பக்கத்து “ஏழாம் வேற்றுமை யிடப்பொருளுரை நின்ற அன்று, இன்று முத லிய மென்றொடர்ச் சூற்றியதூரவீற்று மொழிகளின் முன் வரும் வல்லினம் அன்று கண்டபின்” என இயல்பாய் முடியும் எனவும், காலஞ்சென்ற சித்தவான் ஸ்ரீமத் விசாகப்பெருமானையாவர்கள் அரிய பெரிய ஆராய்ச்சி செய்ததெழுதிய இலக்கணச் சுருக்கத்தை விரித்துச் சுருக்கிப் புதுக்கி யியரவர்கள் இட்ட பெயரோடு பதிப்பித்த இலக்கணச் சுருக்கம் 55-ம் பக்கத்து “ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுரை நின்ற அன்று, இன்று முதலிய இடைச் சொற்களின் முன் வரும் வல்லினம் யிகர” எனவும் வரைந்திருத்தலான் அன்று, இன்று முதலிய சொற் கள் காலப்பொருளுரை நிற்பன சிற்றிலக்கணங்கற்ற சிறு மகாரும் எளிதிதுணர்வோ. இதனை இந்நாவலரைப் பெயர் புனைந்த இவரைய மதுகையிலராயினரே ஆதலால். இவர்க்கு இலக்கண ஞானஞ்சிறிது மில்லைபென பொருகண்டனந்திட்டிப் பிள்ளையவர்க்குணைசூழும், பிள்ளை யவர்களும் வெளியிடாதது அந்நாவலரும், அந்நாட்டுப் புலவர்களுஞ் செய்த தவப்பயனேயாம். இக்காலத்து யாழ்ப்பாணத்துப் புலவரைப் பெயர் படைத்து விளங்கும் ஸ்ரீ கணேசையர் முதலியோர்க்கு இயற்றமிழாசிரியராகிய சுணைகம் ஸ்ரீமத் அ. குமாரசாமிப்புலவ ரவர்கள் தாம் குறிப்புரை வரைந்து பதிப்பித்த சுவைசைச்சிலேடை வெண்பாவில் மதிப்பாளனென்ற வழுக்கள் பலவுள்ளன அவற்றொளவ் றை யிணைத் தருகின்றேன். “இருதாட் செங்குழிநீர்ப்போதகம்=

இரண்டு தாங்களாகிய செங்கழுநீர்ப்பூவையுமுடைய பாண்டியப் பரிசுவரன் எனவரைந்துள்ளார்கள். “செங்கழுநீர்ப்போதகம்” செங்கழுநீர்விநாயகர் எனப்பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். அக்கலைசபிற் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் மூத்தபிள்ளையார்க்கு இது திருப்பெயராதலின் இவ்வனமுதல வழுஉக்களெல்லாம் எழுத்துக்களைக் கோவை செய்பவராதலும்; எழுதுவேராலும் நேர்த்தனவென்பது அறிஞர் பலரும் அறிவர். பிள்ளையவர்களும் அவர்களுடனும், இவ்விருவர் பதிப்பித்த புத்தகங்களை யெல்லாம் வாசியாரென வறிதின்றேன். வாசிப்பின் இங்ஙனமாய வழுஉக்கள் பலதெற்றென விளங்கும் அவை பெல்லாந்திரட்டி. பொருகண்டனந்திட்டின் ஈழத்தில் பெரும்புகழ் பெறலாமே. ஸ்ரீ சுவரீ திருஷ்ண பாரதியாரவர்கள் இலக்கணவாராய்ச்சிப் பிரியர் பலர்தரும் நனிபயனளிக்கவல்ல அரிய விஷயங்களை நுணுகியறியவல்ல ஆற்றலுடையவரெனினும் அவற்றை பெழுதுவதற் சேர்ப்பதும் பெரிதுடையொன்பது அவர்களொழுதிய விபாசத்தில் வந்த எழுத்துப்பிழைகளால் அறியலாம். அன்றியும் தமது விபாசத்திற் றேன்றிய பிழைகளைத் திருத்திச் செத்தமிழ் வாயிலாகப் பிரசுரித்ததுவும் தக்கவான்று பசரும். பெரும் விபாசங்களெழுதும்பொழுது இவ்விதப் பிழைகள் யார்க்கும் வருதலுண்டு. அறிஞர் அப்பிழையை மதியார் எனினும் அப்பிழைநானும் வாராவண்ணம் எழுதலே நன்று. எழுத்தாளனால் எழுதப்படுவையொயினும் அவ்விபாசங்களைத் தாம் பரிசோதித்தப் பிரசுரத்திற் கணுப்பல்லவேண்டும். “அங்ஙனஞ் செய்யாதது பாரதியவர்கள் குறையே; நிற்க. பிள்ளையவர்கள் பாரதியவர்களிற் கண்டவழுஉக்களிற் செல்வாம். “ஆசிரியர் என்றனர். இங்கே ஆசிரியர் இன்னார் எனத் தெரித்துக் கருமையும் வழுஉ” வென்பது பிள்ளையவர்கள் செய்த கண்டனங்களுள் இரண்டாவது பாரதியவர்கள் “தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்” எனப் பெயர் தந்து எழுதிய விபாசத்திற்கேற்ப எட்டுவரிக்கொண்ட சொற்றொடர்களாற் பிழைகூட்டி” ஆசிரியர் “எழுத்தெணப்படுப” என்னுஞ் சூத்திரத்தால் எனத் தொடங்கிய முதல் வசனத்தின் முதற்சொல்லாகிய “ஆசிரியர்” என்பதே இப்பிள்ளையவர்கள் காட்டிய ஆசிரியராவார். விபாசத்தின் பெயரே தொல்காப்பியம் என முதலிலுள்ளதாகவும் “எழுத்தெணப்படுப” என்னுஞ் சூத்திரஞ் செய்தார் தொல்காப்பியரன்றி வேறெவருமில்லாததும் அத்தலைச் சூத்திரஞ்செய்தாரிவர் என்பது தொல்காப்பியம் பாலோ

தாரும் அறியத்தக்க தொன்றாயிருப்பவுந், அச்சுத்திரஞ்செய்த ஆசிரியர் பாவவொன் அறியுமாற்றல் தமக்கின்றித் தமதறியாமையைப் பாரதி பாடிவர்கள் மேலேற்றிய பிள்ளையவர்கள் ஆராய்ச்சி வியக்கற்பாலதே.

“ஒருவரைக் கண்டனஞ்செய்வார் அவரினும் அறிவாற்றல்களான் மேம்பட்டவராயன்றோ விருத்தல்வேண்டும்” என்றதமது வசனத்தை இவ்விடத்திற் பிள்ளையவர்களும் அவர்களைசுருமி சிந்தித்தல் என்று, என்னை? “அறத்தாறிதுவென வென்னைக்கிழிபு” என்ற விடத்து அறத்தாறிதுவென்னு முதற்குறிப்புச் சொல்லையுடையது திருக்குறட்செய்யுள் என்றும் அதன் ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் என்றும் அறியாதானத் திருக்குறள் வல்லுவன் என்று சொல்லுவ தெல்லாதவாறேபேரல் “எழுத்தெனப்படுப” என்னுஞ் சூத்திரஞ்செய்த ஆசிரியரை அறியாத பிள்ளையவர்களையும் அவர்களைசொரையும் தொல்காப்பியன் கற்றவரென்று சொல்லுவதும் ஒல்லாதென்க.

(தொடரும்)

இங்ஙனம்.

R. R. GUNARATNAM, B. A.,
(Tollippalai Jaffna.)

13-வது புறப்பாட்டும் உரையும்-III.

உ. இதுகாறும் ‘கிழாரீர் வேலிநாடுகெழுவோனே’ என்றும் அடிவொன்றின் துணைகொண்டு ‘நாடுகெழுவோன்’ என்றது சேரனைக் குறிப்பதாகுமெனக்காட்டுதற்கு நண்பரவர்கள் முயன்றார்கள். இனி நாட்டிற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அடைமொழியின் பொருளாற்றலால் அந்நாடு சேரனுக்கே யுரியதாகத் பெறப்படுமென்று அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். அடைமொழி வருமாறு:—

‘பழனமஞ்சையுருத்தபீலி
சுழனியுழவர்கூட்டொடுதொருக்கும்
கொழுமீன்விளைத்தகள்ளின்
கிழாரீர்வேலிநாடு’

இதன்பொருள்: 'வயலிடத்துமயிலுதிர்ந்த பீலியை ஆண்டுள்ள உழவர் நெற்குட்டினை திரட்டும் கொழுமிய மீனையும் விரைந்தகள்ளையுமுடைய மிக்கரிசைய வேலையையுடையநாடு' என்பது. இவ்வாறு 'விழுநீர்வேலிநாடு' விசேடிக்கப்படுதலால், "அந்நாடு மயிலினங்களை யுடைய மீன்களையடுத்துள்ள மருதநிலமுடைய தென்றும், அங்கு மயிலிறகு தொகுக்குத் தொழினிகழ்ச்சியுண்டென்று" க்கருதி, -- "இவ்வினக்கணங் களையுடையது சோனாடாகாது சோநாடேயாம்" என்று ஒருதலையாயத் துணிகின்றார்கள். ஈண்டு 'மீன்களையடுத்துள்ள மருத நிலமுடையது' என்று நண்பரவர்களார் பொதுப்படக் கூறப்படினும், அக்கூற்றிற்கு ஆதாரமாக அவர்கள்கொண்டது மஞ்ஞைகள் பழனங்களில் (வந்தல விப்) பீலியுருப்பனவென்று செய்யுளிற் காணப்படுவதேயாம். இதனார் பழனங்களையடுத்து மயில்கள் உளவந்தல் பெறப்படும். இவ்வாறுள்ள தாகச் சோனாடு கூறப்படுகிறதாவென்ற விஷயமே நாயிங்கு ஆராய்தற் குரியது.

சோழநெசத்துத் திருப்பதிகள் பலவும் கதிர்ப்பிறு செக்கெல்லவல் களேரடு மயில்குலவு நளிர் சோலைகளுடையனவா மென்று 'தேவாரம்' 'நாலாயிரம்' முதலிய அருளிச்செயல்கள் உணர்த்துகின்றன. உதாரணமாகச் சிலமேற்கோள் தருகின்றேன்.

1. 'சேலடைந்ததண்கழனிச்சேய்ஞ்ஞார்'
'சேலடைந்த தோகையாட விரைகமழும்புபாழில்...சேய்ஞ்ஞார்'
2. 'செநியிதழ்த்தாமரைத்தவிசிறிதழ்த்தோங்கு வினைக்குடைக்கீழ்ச்
'செய்யார் செந்நெல்
'வெறிகதிரச் சாமரைபிரட்ட விளவன்னம் வீற்றிருக்கும்பிழை'
'வரைச்சேருமுன்குழைய மயில்கள் பல்லடமாட வண்டுபாட
'விழைச்சேர் பொன்னிதழிதர்மென்காத்தன்னையேற்கு பிழை'
3. 'பைந்தாமரைகள் தீழனிசூழ்த்தபழனநகர்'
'தலவமயிலுங் குயிலும் பயிலும்.....பழனநகர்'
4. 'காலாடுலெமலர் துன்றிசின்ற கதிரேறு செந்நெல்வயலிற்
'சேலோவொளி குளிகொள்ளமல்கு திருமுல்லைவாயில்'
'மாணேறுகொல்லி மயிலேசிவந்து குயிலேறுசோலைமருவித்
'தேனேறு மாவினவண்மேறியாடுத் திருமுல்லைவாயில்'

என்பனபோன்ற சம்பந்தப் பெருந்தகையருண் மொழிகளையும்,

- *1. 'காதுட மஞ்ஞைக்கணமாட மாடே
கயலாகாணீர்ப்பழனம் புடைபோய்த்
தேனாடாடக்கொடியாடுதில்லைத்
திருச்சித்ரகபம்'
2. 'செந்நெற்குன்றைவாரம் பொரிஇயரிவார் முகத்தெழுவாளைபோய்த்
கரும் பக்கற்காடனையும் அனியாவி'
'சோலைத்தலைக் கணமாமயில் நடமாடாமழைமுதில்போன்றெழுந்
தெங்கு மாலைப்புடைகமழும்அனியாவி'
3. 'என்முகையும் பெஞ்செந்நெலினந்தெங்குதலை
யிலைக்கொடியொண்குலைக்கமுட்கொழுகவிளாஞ்சொரிய
வண்டு பலவிசைபாட மயிலாடு நாக்கூர்
'மவருத்த விண்ணகரம்'
4. 'செந்நெல்லிகழிர்க்கவரிவிச்சச்சங்கம்
அவைமுரலச்செங்கமலமலமாரபேறி
பன்னமாரிபெடையோடுமமருஞ்செல்வத்
தனியழுந்தார்'
'புலம்புதிதெனன் டொலிப்பய்ப்புகந்தொக்க
பொழிலிகள்தொறுங்குயில்கவ மயில்தளால்
அலம்பு திரைப்புனல்புடைசூழ்த்தழகர்செல்வத்
தனியழுந்தார்'

என்பனபோன்ற திருமங்கைமன்னர் திருவாக்குகளையும் நோக்கிக் கொள்க. இங்ஙனமாகச் சேராண்டுத் திருப்பதிகள் பல்வற்றின் இயற்கை வளங்கள் எடுத்துச் சொல்லப்படுதலினாலே, அந்நூட்டின்கண், வயல்களையடுத்து மயில்களுளவாதல் அறியத்தகும்.

தேவாரமுதலியனவே யன்றியும், சங்ககால நூல்களும் மேற்காட்டிய வுண்மைக்குச்சான்று பகர்கின்றன. பொருதாரத்துப்படையின் கண்ணே கரிகாற்பெருவளவனது காவிரிபுரக்கும் நாவெருணிக்கப்படுகின்றது. ஆண்டு 'முடக்காஞ்சிச் செம்மருதிள் மடக்கண்ணமயிலால்'

* இந்நூலுக்கு மேற்கோள்களும் எனது கண்பர் ஸ்ரீதேசிகவிராயசய்யிள்ள புகர்ச்சுறுதலுடையன.

என்னும் இரண்டடிகள் உளவாதல் கற்றார்பலருமறிவர். உரைவருத்த ஈச்சினூர்க்கினியர் 'பாகற்பழத்தையும்.....பலாப்பழத்தையும் தின்று கரஞ்சிமரத்திலும் செவ்விய மருதிலுமிருந்த.....பெடையில்கள் ஆர வாரித்தழைக்கும்படி' என்றுபொருள் கூறினர். இதனால் மருதநிலத் தே மயிற்பெடைகள் தங்கிபிருந்தமை யுணரப்படுகின்றது. இதன் மேலும் 'மணக்கோழிதினைக்கவர' என்னும் ஓரடியும் இப்பகுதியிற் காணப்படுகின்றது. 'மருதநிலத்தின் மணியிற் கோழிகள் திணையைத் தின்னவும்' எனவுரையுளது. இதனால் மருதநிலத்துக்கோழிகள் குறிஞ்சி நிலத்தே சென்று இலாநோர்தல் அறியலாகும். ஆகவே சோனாடு மருதநிலத்தையடுத்த குறிஞ்சியையுடைய தென்பது சந்தேகத்துக்கிடமின்றித் தெள்ளிதினுணரப்படும்.

சோனாட்டு ஈகர்கள் பலவற்றினும் வயல்களைப்பிடுத்து மயில்கள் உண்மையை கேரேதெரிவித்து அதன்முலமாப் அக்காட்டு வளமும் அக்கனமே யுளதாகல் வேண்டுமென்றுணர்த்துகின்றன தேவாரமாதிய செழுந்தமிழ்தால்கள். அக்காட்டில் மருதமும் குறிஞ்சியும் மயங்கிபுள்ளனவென்பதும் மருதநிலத்தே மயில்கள் தங்குதலுண்டென்பதும் பொருகாராற்றுப்படை அறிவிக்கின்றது. பிறிதொரு பழந்தமிழ்தால் சோழநாட்டிலே வயல்களைப்பிடுத்து மயில்களிருந்தனவென்பதை கேரே செவ்வியின் எடுத்துச்சொல்கின்றது. 'பதிற்றுப்பத்தி' என்னும் நிறந்த தொகை நூலில், 90-வது செய்யுளில் இவ்விஷயம் காணப்படுகின்றது. அங்கே,

‘கழனியழுவார்தண்ணுமையிசைப்பிற்
புழைமஞ்ஞைமழைசெத்தாலுந்
தண்புலாடுகாரப்பொய்மயங்கி
வெம்போர்மள்ளர்தெண்ணின்கறங்கக்
கழுடைநல்லிலேறுமாறுசிலப்பச்
செழும்பலகிருத்தகொழும்பஹைப்பிணக்
காவிரிப்படப்பைகன்னாடு’

என்றவரிகள் உள்ளன. உரைகாரர் ஆறும் நாடுகளுமுடித்துக் காட்டினர். வழிவிட்டது உழவொழுப்பும் தண்ணுமை பொலியினை மேக முழங்கிற்றெனக்கருதி ஆண்டுள்ள மயில்கள் ஆரவாரிக்கும் நாடு என்பதுவே இங்குக்கருதப்பட்டபொருள். 18-வது புறப்பாட்டில் 'பழை

மஞ்ஞை', 'கழனிபுழுவர்' எனப்பயின்று வந்தமைபோலவே இவ் அடிகளின் கண்ணையும் வருதல் உய்த்துணர்த்தற்பாலது. உழுவரது தன்னுமை பிசையினைக்கேட்டு மயில்களாடுவன வெண்பதன் மேலும் அம் மயில்கள் பழனப்பாங்கரில் உள்ளனவென்பதஞ் செய்யுள் வெளிப்படக் கூறுகின்றது. ஆகவே சோழவன நாட்டின்கண்ணே பழனங்களைப்படுத்து மயில்களுளவாநல் அபாதிதப்பாமானங்களால் ஸங்கு தணியப்படுவதாகும்.

இனி, 'பழனமஞ்ஞை யுருத்தபிளி-கழனிபுழுவர் சூட்டொடுதொருக்கும்' என்பதன் பொருளையுணர்த்த உரைகாரர் கூறிய சொற்களையே தாமுங்கொண்டு, 'நெற்கூட்டுடனே திரட்டும்' என்ற வுரைப்பகுதியை விளக்கி, அங்ஙனம் விளக்கியதன் மூலமாக, மயிலிறகு தனியே தொருக்கும் தொழினிகழ்ச்சி யுண்மை பெறப்படும் என்றுரைக்கின்றார்கள். 'நெற்கதிரறுத்தசீ குடுதிரட்டி முடியும் பொழுதே மயிற் பிளியுமொருபுடை திரட்டிமுடியும்' எனப்பொருள்படுத்தி, "நெல் விளைந்த பழனங்களில் வந்து இரைதேரு 'மயிற்கண்கள்கள் இயல்பாயுருத்தலாற் கிடக்கும் பிளிகளைக்கதிரறுத்துக் கட்டிவருமுன்னர் நெற்கதி ரோடு விரவாதவாறு தனியே திரட்டிக்கொணர்ந்து நெற்குடு தொருக்கு மனவும் தொருக்க அலைநெற்குடுபோலப் பிறிதொரு பிளிக் குடாகக் குவியும்." என ஸம்பாவிகள் விரித்துவிளக்கு கின்றார்கள். இப்பொருள் வலிந்துகொள்ளப் படுவதாகும். 'இயல்பாயமைந்து கிடக்கும் பொருள் பிறிதொன்றிருத்தலின் அது பொருந்தாதெனற்குத் தக்க காரணம் தரப்படின்மறு அப்பொருளே கொள்ளத்தகுவதாம். சாதாரணப்பொருள் எவ்வாறு நெறப்பில்லாததாயிற்று? நெறப்பிற்காக வேண்டி வலிந்தும் ஸலிந்தும் பொருள்கொள்ளல் தகுதியா? 'ககிரொடு தொருக்கும்' என்பது சூட்டொடுதொருக்கும்' என்றமையால் தாம் கொண்டதையே பொருளுணைத் துணிகின்றார்கள். இதனால் 'ககிரொடு தொருக்கும்' என்பது சாதாரணப்பொருளுளான்றனையே குறிக்கவல்ல தென்றும், இப்பொருளினையே ஆசிரியர்கருதினராயின், மயங்குதற் கிடனின்றிக் ககிரொடுதொருக்கும்' எனவே கூறியிருப்பவான்றும், அங்ஙனங் கூறாததால் ஆசிரியர் இப்பொருள் கருதினாள்வவொன்றும் அவர்கள் கொள்ளுகின்றார்கள். ஆனால் 'ககிரொடுதொருக்கும்' என்றே கூறினும் மயக்கத்திற்கீர்த்த பாடியலை. இத்தொடரியையும் இரு வகையாகப் பொருள்படுத்தல் கூடுமாகலின், ஆகவே சாதாரணமான

பொருளின்கு குறித்தற்குப் புலவர்தந்த தொடரினுஞ் சிறந்ததொன்று
காண்டற்கரிதாம்.

அன்றியும் ஸஃபர் கூறும்பொருளுக் கேற்ற சிகழ்ச்சி உலகவழக்
கில் பாண்டங்காணுதலரிதாகும். தொழில் சிகழிடம் வயலும்தொழில்
செய்வோர் உழவருமாகலின் நெற்குடி தொகுத்தலே உரிய முயற்சி
பாகும்; மயிற் பிவினைத் தனியே திரட்டுதலன்று. ஆதலால் நெற்குடி
போலப் பிறிதொரு பிவின்குடி தொகுத்தாரென்றல் அசம்பாவிதமாம்.
மேலும் அங்கனம் ஒரு குடி தொகுக்குமாவு பிவினையுக்குத் து மயில்
கன் இரைநேர்த்தனவெனின், வயல்லைப் பயிர்செய்வதனால் உழவர்
கள் பாடும் பயன்வெள்ள வல்லராகா ரென்பதும் நேரக்கத்தகுந்தது.
உரைகாராது கருத்தினையே தாமெடுத்துச் சொல்லுதாத ஸஃபரவர்கள்
என்னுன்குறர்கள். ஆனால் உரையிலோ ஸஃபரவர்களது பொருளை
பையமின்றித் தெளிவாய்க் குறிக்கவல்ல சொற்கள் யாண்டும் இருப்ப
தைக்காணும். உரைகாரர்கருதியது ஸஃபரவர்கள் கறியதேயெ
னின், உரியகிடத்தில் ஏற்றசொற்பெய்து விளக்கியிருப்பர். அவ்வை
மொன்றும் காணப்பெறுமையானே, உரையின்கருத்து சாதாரணமாய்
வெளிப்படும் பொருளே பென்றறியத்தகும்.

மேலே பொதுப்படக்கறிய நியாயங்கள் உண்மைப்பொருளினது
வென ஒருவாறு சுட்டவல்லனவாம். ஆனால் ஸஃபரவர்கள் தந்த
பொருளுன்குறே ஏற்புடையதெனக் கொள்ளினும், அவர்கள்கொண்ட
முடிபு பெறப்படுமாறில்லை. “மயிற் பிவினொருக்குத் தொழினிகழ்ச்சி
யுடைய நாடு மலைமண்டலமாகிய கேரநாடே யாம்” என்று துணிந்து
கூறுகின்றார்கள் இவ்வாறு எங்கே கூறப்பட்டுளது? மயிவினங்கள் எங்
கெல்லாமிருதியாகக் காணப்படுகின்றனனோ அங்கெல்லாம் அவை
யுதிர்க்கும் பிவினைத் தொகுத்துவைக்கும் வழக்க முளதாகல் வேண்டு
மன்றோ? இவ்வுண்மை கோணுட்டின் விஷயத்தில் மட்டும் பொய்த்து
விடுதற்குக் காரணந்தான் யாதோ? உரியகாரணமொன்று மின்மை
யின் ஸஃபரவர்கள் கேரநாடொன்றிலேயே இத்தொழினிகழ்ச்சியுள
தென்று முடிவுகண்டது தவறாகும்.

இங்ஙனம் ‘கேரநாடே’ பெனத்தனிதற்குப் ‘பிவினொருளையும்
நாவிபின்பிள்ளையும்’ என்னுஞ் சிலப்பதிகார வடியின் ஆதாரமாகத்

தந்தார்கள். சோன்செங்குட்டுவன் மலைவளங்காணக்கருதி மலையின்
நிழியும் பேரியாறு என்னும் ஆற்றினதுகரையில் மணல்மிக்க எக்கரி
லே தங்கியிருந்தபொழுது, ஆண்டுள்ள மலையிசைவாணாராய வேட்டு
வர்கள் திறை சுமத்து நிற்குத்தெவ்வர்போல,

".....

ஆளியினணங்கும் அரியின் குருளையும்
வாள்வரிப்பறமும் மதகரிக்களபறும்
குரல்கின் குட்டியும் குடாவடியுளியமும்
வீரையாடுவருடையும் மடமான்மறியும்
கரசுறைக்கருவும் மாசுறுநுலமும்
பீலிமஞ்ஞையும் நாலியின்பிள்ளையும்
காணக்கோழியும் தேமொழிக்கிள்ளையும்!

கொண்டுசென்று அரசுக்கு அடியுறைபாக வைத்துப்பணிந்து தாம்
கண்ட அற்புதக்காட்சியைத் தெரிவிக்கின்றார்கள். இங்கே மயிற் பீலி
தொகுத்து லைக்குஞ் சேய்தி கூறப்படவே யில்லையே! பீலியையுடைய
மஞ்ஞையன்றோ அடியுறைபாக வைத்தனவற்று னொன்றாக வுரைக்கப்
படுகின்றது! இவ்வையிருப்பு இவ்வரி நண்பரவர்களுக்கு ஆதாரமாதல்
எவ்வாற்றாதுமில்லை. இதன் பொருளினினை நண்பரவர்கள் கூர்ந்து
நோக்கினார்களில்லை யெனல் சிறிதும் பொருந்தாது. அவர்கள் போன்ற
மகாபண்டிதர்கள் பிறரையுடன் பிடுத்துதற்பொருட்டு ஆதாரமாவன
போலிரண்டொன்றைக் காட்டுதல் பெரிதும் வ்யண்ணிக்கத்தக்கதாகும்.

‘மயிற்பீலிகொள்ளும் வணிகர் செல்லுமிடம் அதுவே யாதலால்’
அவற்றைத் ‘சொருக்குச் தொழினிகழ்ச்சியுடைய நாடுசேரநாடு
யாம்’ எனக் கூறுகின்றார்கள். இக்காலத்திற்குநும், வணிகர்கள் பீலி
கொள்ளுதற் பொருட்டுச் சேரநாட்டுக்குச் செல்கின்றார்களெனற்கு
ஆதாரம் யாது? யாக்குனது? புரதனாலுத்தும் அவ்வாறேசென்று
கொண்டிருந்தன ரென்பதற்குச் சான்றுயாது? நண்பரவர்கள் சொல்
வ்விட்டுக்கொண்டு இவ்விஷயம் நிச்சயிக்கற் பாலதன்று அவர்கள் வலிந்து
கொண்ட பொருளொன்றினின்றும் பிறந்த விஷயமாதலாலே இதனா
ராய்ச்சியிப்பொழுது இன்றியமையாததாகத் தோன்றவில்லை. ஆதா
ரக் காட்டும் பொறுப்பும் அவர்கள் பாலதேயாம். ஆதாரத்தால் ஸ்தா
பிக்கப்பெறுத இக்கூற்று அவர்களுக்குச் சிறிதுநுண்ணி செய்வதன்றும்.

இதுவரை நிகழ்ந்த ஆராய்ச்சியானே, பழனங்களில் மஞ்ஞையுளதாகச் சோனாடு கூறப்பட்டுளதென்பது மறுக்கவொண்ணாது எடுத்துக்காட்டுகளால் நிரூபிதப்பட்டது; 'செற்கூட்டுடனே திரட்டும் பீனி' பென்றமைவானே பீனிகளைத்தனியே தொகுத்துவைக்கின்றமை பெறப்படாதென்பதும், அதுவே பொருளெனக்கொண்ட விடத்தும் அவ்வாறு தொகுக்கும் வழக்குச் சேரநாடொன்றின் கண்ணேயே யுளதென்பதற்குத்தக்க ஆதாரம் நண்பாவர்களால் தரப்பட்டதில்லை பென்பதும், சோனாட்டினு மயில்கருண்டையின் ஆண்டும் அவ்வழக்குஇருந்ததால் வேண்டுமென்பதும் விளக்கிக்காட்டப்பட்டன. ஆகவே 'பழன மஞ்ஞையுருத்த பீனி-கழனியுழவர் கூட்டொடு தொகுக்கும்' என்ற அடைமொழிகளாற் குறிக்கப்பட்டது சேரநாடெயெனத் துணிதல் பொருத்தமுடைத்தன்று; சோனாட்டிற்கும் அவை பொருத்தவனவாம். கொழுவியமீனும் விளைந்தனளும் சேரநாடொன்றற்கே யுரியனவுமல்ல. மலக்கு, வானோமுதலியனவும் (புறம்-61) விளைபல் வெங்களளும் (புறம் 212) சோனாட்டினு முள்வாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆதலால் நாட்டிற்கு விசேஷணமாயமைந்த தொடரின் பொருளால் சேரநாடே கருதப்பட்டதென்று துணிதல் ஏற்புடையதன்று; அப்பொருள் சோனாட்டிற்கும் ஒத்தவுரிமையுடையதாகும்.

b: இனி, மேல்வியவகரித்த விசேஷணத்தொடரின் "தேன்றும் கவை மகிழ்ச்சியேயாம்" என்றும் 'இது இன்பவடிவாயுள்ளது' என்றும் 'நோயிலனாசிப் பெயர்கதில்லம்ம என்புதிற்றேன்றும் கவை அச்சமேயாம்' என்றும் 'இது துன்பவடிவாயுள்ள' தென்றும் 'இங்ஙனம் மரது பட்ட கவைகளுக்கு ஏக்காலத்தில் ஒருபொருள் நிமித்தமாக மாட்டாததலால் நாடுகிழுவோன்' என்றது இங்கு அஞ்சுதற்கு நிமித்தமாகிய சோழனைக்குறியாது மகிழ்தற்கு நிமித்தமாகிய சேனையே குறிக்குமெனவறிக' என்றும் மாணவ நண்பர் வாதிப்பாராயினர்.

முதலாவது, 'பழன்மஞ்ஞையுருத்தபீனி' பென்றுதொடங்கும் அடைமொழிகளாலே யாதானொருகவை தோன்றுகிறதென்று கொள்ளுதல்கடவாவர்க்கும் ஒத்த வொருமுடிபன்றும், அங்ஙனமொரு கவை தோன்றுகிறதெனக் கொண்டவிடத்தும் அது நண்பரவர்கள் கருதிய 'மகிழ்ச்சி' யாகுமா வென்பது ஆராயத்தக்கது 'மகிழ்ச்சியெனினும் உவகை யெனினும் ஒக்கு' மென்றும் அச்சிட்ட

தொல்காப்பியவுரைகாரர். 'இச்சுவை' தோன்றுமாறென்னமென்று ஸ்ரீபர்காட்டாது போயினமையின் சுருத்த யாதென்பது அறிதற் கரிதாயிருக்கின்றது. மயிற்சிலிகளை யுழுவர் நெற்கூட்டுடன் தொருக் குச் தொழிலினையும், கொழுமியமீனையும் விரைந்த கள்ளையும் விழுநீர் வேலியையுமுடைய நாட்டையுடையோன் என்று சொல்லுவதன்கண் சுவைதான் என்கே இருக்கிறது? அதன்மேலும் உவகைச்சுவைக் குறிப்பு யாண்டுள்ளது? இச்சுவைக்கு ஏதுவாகிய பொருள்தான் யாது? இவ்வினா விஷயங்களைச் சுருக்கமாகவேனும் ஆராய்ந்த பின்னன்றோ உவகைச்சுவை யுன்தென்று அவர்கள் துணிதல் வேண்டும்? அங்ஙனம் ஆய்வுப்புகாது 'பழனமஞ்ஞை.....நாடுகழிவோன்' என்பதிற்போன்ற கு சுவைமகிழ்ச்சியேயாம் என்றுவாளா கூறியதில்-சிறிதும் வன் மையுடையதாகமாட்டாது. இத்தொடர் வாசிப்போரது மனத்தில் உவகைச்சுவை விரைக்கும் ஆற்றல் ஒரு சிறிதும் உடையதன்றும்.

அன்றியும் 'செல்வம் புலனே புணர்வு விரையாட்டு' என்ற நான் கணுள் ஒன்றினைப் பொருளாகக்கொண்டு உவகைச்சுவை தோன்று மென்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரார். ஸ்ரீபரவர்கள் கூறியவர்கு பழனமஞ்ஞை பெயர் தொட்டில் உவகைதோன்றுவதுண்மையாயின், அங்ஙனங்கணுள் ஏதுபற்றி விச்சுவைபிறந்தது? புலன், புணர்வு, விரை யாட்டு இம்மூன்றினையாகவும் அது பிறக்கவில்லை பென்பது என்கி லுணரத்தகும் 'செல்வம் என்பது நுகர்ச்சி' பென்றார் உரைகாரர். உவகையின் காரணமான செல்வத்தினின்றும் வேறு பிரித்து, 'உடை மை' 'இன்புறல்' எனப் பிரகாரிட்டுளவாகத் தொல்காப்பியர் கூறுதலி னாலே, அவர்க்கும் 'நுகர்ச்சி' பென்றலே சுருத்தென்றறிப்பப்படும். இச் 'செல்வநுகர்ச்சி' இத்தொடருள் யாண்டுங் கூறப்படவில்லை. ஆதலால் செல்வம் பொருளாகப்பிறந்த வுவகையுமன்றும். ஆகவே உவகைச் சுவைபிறத்தற்குரிய நான்கு பொருளும் ஈண்டின்மையால், இத் 'தொ டரில் தோன்றுஞ் சுவை மகிழ்ச்சியேயாம்' எனப்பிரிவினையேகாரம் பெய்து கூறியதற்கு நேர்மாறாக அச்சுவை நிச்சயமாக ஆண்டில்லை பென்பது தெனியப்படுவதாகும்.

இலீதிவ்வனமாக, 'நோயிலகூழ் பெயர்கதிலம்' என்ற தொட ரில் அச்சுச்சுவையே தோன்றுவதாகுமென நிச்சயித்துப் பின்னர்கிதி யொன்று தந்து அவ்விதியொடு முரணாகின்றது மேற்கூறிய சுவைவளி

ஈழமப்பு என்று ஈழப்புவர்கள் கூறுகின்றார்கள். 'மாறுபட்ட கலையகராதி' என்னும் பெயரில் ஒருபொருள் சிமித்தமாகமாட்டாது என்பதுதான் அங்கிதி. இவ்விதி பாண்டிநாடு என்றறிதற்கு அவாவுடையேன். ஆனால் அந்நாட்டில் பிள்ளை இவ்விதமாகத் தோன்றவேண்டுமென்பதில்லை. இவ்விதி தமிழ்நாடு வழக்கொடு மாறுபடுகின்றது என்று காட்டக்கூடுமாயின், அதுவே ஈழப்புவர்கள் கலையகராதிக்குக் கூறியுள்ள பொருள்நாவெனத் துணிதற்குப் போதியதாகும்.

'ஆடிபலமுக்குட்டத்து' என்று தொடங்கும் 229-வது புறப்பாட்டின் அக்கடவுள் பிற்சொல்லியார் பாவரும் அறிவர். இச்செய்யுள் கோச்சோமான் பாண்டிசேய்மாந்தரஞ் சேரனும்பொறை இன்ன காளிமருஞ்செய்யுள் அஞ்சி, அவன் தஞ்சிப மிதத்துக் கடலார் கிழார் இரங்கிப் படிபுது. இதனால்...

'பறையிசையருகிள்கூட்டுப்பொருள்
நோயிலொழிவன் துமந்தில்லென
அழிந்தகெஞ்சமடிபுளம்பரப்ப
அஞ்சினம்'

என்பபின் துவந்தது. பழனமஞ்சு... நாகிழையோன்' என்பதில் நாகி கிசேடிக்கப்படுதல் போலவே 'பறையிசையருகிள்கூடு' என ஈண்டும் நாகிசேடிக்கப்படுகின்றது. நாகிழையோன் என வந்திருந்தல் போலவே கூட்டுப்பொருள் என்று இக்குவந்திருக்கின்றது. ஆதலால் 'பழனமஞ்சு... நாகி கிழையோன்' என்ற வரிகளிற்குள் துவதரக அச்சவையைக் கொள்ளுகின்றாரோ அச்சவையின்பேரால் 'பறையிசையருகிள்கூட்டுப் பொருள்' என்றதன் கண்ணும் ஈழப்புவர்கள் கொள்ளுதல்வேண்டும். எனவே அவர்களுடைய கருத்தில் இவ்வரி மிதிச்சிச்சுவையே பரிப்பதாகல் வேண்டும். 'நோயிலொழிவன் துமந்தில்லென... அஞ்சினம்' என்றவரிகளில் அச்சச்சுவையே தோன்றுவதாகும். மேற்காட்டிய இன்பவடிவான மிதிச்சிச்சுவைக்கும், அதுகூடு மாறுபட்ட துன்பவடிவான அச்சச் சுவைக்கும் ஏககாலத்தில் ஒருவேளை சிமித்தமாகின்றன என்பது செய்யுள் வாசித்த மாத்திரத்தால்தெரியப்படும்.

இதேபோன்றே, வேள்பாரிதுஞ்சியவழி அவனது மகளிரைப் பார்ப் பார்ப்பித்து வடக்கிருந்த கபிலர்பாடிய வையறுநிலைச் செய்யுளில் (புறம்-236), அவலச்சுவைக்கு நிமித்தமாகிய வேள்பாரிநானே,

‘கலையுணக்கிழிந்தமுழவுமுருள்பெரும்பழஞ்
சிலகெழுருறவர்க்கல்லுமிசைவாரு
மூலகெழுநாட’

என விளிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறிலும் ‘பழனமஞ்ஞை.....காடு
கிழிவோன்’ என்ற தொடரினைப்போன்றே அமைந்திருத்தலால், அவற்
றில் தோன்றுஞ் சுவையும் மகிழ்ச்சியெயென நண்பரவர்கள் கொள்ளு
வார்கள். ஆகவே நண்டும் அவர்கள் தந்தவிதி நிலபெருமை காணப்
படும்.

நற்றிணையில்,

‘என்கைக்கொண்டுதன்கண்ணொற்றியுந்
தன்கைக்கொண்டெனந்துதலீவியு
மன்றைபோலவினியகறியுந்
கன்வர்போலக்கொடியன்மாதோ
மணிபெனவிழிதருமருவிப்பொன்னென
வேங்கைதாயவோங்குமலையெக்கத்து
ஆடுகழைநிலந்தபைக்கண்மூங்கில்
ஒடுமலைழிழிக்குஞ்சென்னிக்
கோயெர்பிறங்கண்மலிகிழவோனே’

என்றது 28-வது செய்யுளாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கே ‘மணி...
...கிழிவோன்’ என்றவாறிலும் நேருன்றுஞ்சுவை மகிழ்ச்சியென நண்ப
ரவர்க்குந் கொள்ளப்படும். இவற்றிற்கு முன்வரிவிற்போன்றுஞ்சுவை
அமுலையாகும். இவ்வனம் மாறுபட்ட கிருகவையன் ஏககாலத்தில்
ஒரேபொருள் நிமித்தமாக வந்துள்ளவாம்.

மேற்காட்டிய வுதாரணங்கள்போன்று எத்தனையோ தருதல்
கூடும். ஆகவே நண்பரவர்கள் கொடுத்துள்ளவிதி தமிழ்தூல் வழக்
கிற்கு முற்றும் கிரோதமாவ தென்பது நன்கு தெளியப்படும். அன்றி
யும் சங்ககாலப் பேரிலக்கணமீதிய தொல்காப்பியத்தில் அது காணப்

படாததாரும். ஆதலினாலே இவ்விதியின் பிரயோகத்தால் 'நாடுகிழ வோன்' என்பது சோழனன்றெனத்தூணிகல் கூடாதாரும்.

௦. 'பழனமஞ்ஞை.....நாடுகிழவோனே' என்ற தொடரின் றும் இன்னுமொரு நியாயம் எடுக்கப்படுகின்றது. அத்தொடர் துதி வாக்கியமரபமைந்துள்ள தென்றும், அக்காரணத்தானே, அ.வ பயன் பெறுதற்குரிய சோழனைக்குறியாது பண்ணித்தற்குரிய சோனைக்குறித் தல் வேண்டுமென்றும் நண்பரவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இங்கே துதி வாக்கியமென்று அவர்கள் சொல்வது புகழ்ச்சிமொழியையாயும். முத லாவதாக இவ்வரிகள் துதிவாக்கியமாகுமா என்ற வரசெய்வையுண்டா கின்றது. ஒருவனது குணம் செயல்முதலியை வியந்து கூறப்படாத கிடத்தார் புகழ்ச்சிகான் எவ்வாறு பெறப்படும்? நாட்டின் வளத்தை வருணித்து இத்தகைய நாட்டினை யுடையோன் என்று ஒருபேராசனைக் குறிப்பதாயின், அஃதொரு புகழ்ச்சியாகுமா? ஆதலில்லை பென்றே நினைக்கின்றேன். எனவே இத்தொடரினைத் துதிவாக்கியமென்றல் பொருத்தாதாரும்.

இனி இத்தொடர் புகழ்ந்துரைக்கிறதென்றே கொள்ளினும், நண் பர்வர்கள் கூறுவன ஏலுமாதலால், 'புலிநிறக்கவச்சம்பூம் பொறிநிதைய' எய்க்கினைழித்தபகட்டுழின்மார்பின்-மறலியின்ன களிற்றுமிசையோ னே' பென்ற அடிகள் பயன்பெறுதற்குரிய சோழனைக் குறிக்கின்றன. போரின்கண்ணேர்ந்த கிழுப்புண் நிரம்பிய பரந்துயர்ந்தமார்பின்ன என்ற கருத்துப்போதரும் புகுதியே ஈண்டு ஆவசியகமாவது. 'கிழுப் புண்' என்றது நண்பரவர்களே ஒப்புக்கொண்டதாரும். முடமோசி யாரிடம் சேர்ன்வாய்கிட்டு கிணகின்ன எனக்கொண்டகிடத்தும், அங் னணம் கிணவாக வெழுந்த சொற்கள் 'இவன்யார்' என்ற இரண்டே பன்றிப் பிறவாகா. இதனுண்மை செய்யுட்பேரக்கினால் நன்கு விளங் கும். உரைகாரர்க்கும் இதுவே கருத்தென்பது பின்னர்க்காட்டுகின் றேன். ஆகவே, இத்தொடர் முழுதும் புலவர்தாமே சேரனுக்கு எடுத்த க் கறியதாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை, 'புறப்புண்' பெறுதல் இழி வாக்கக் கருதப்பட்டதெயன்றி 'கிழுப்புண்'னின் ஆடவரும் அரசரும் கிரும்பிப்பெற்றுத் தமது ஆண்மைக்கோ ரணிகலமாகப்போற்றி வந் தனரென்பது பன்மைத்தமிழ் தூல்களால் நன்கறியப்படுவதாகும். இங்ஙனமாக, சோழனது பேராண்மையினையே இவ்விழுப்புண்' கிணக்

ருவதாயிற்று. பயன்பெறுதற்குரிய சோழனது பேரரசன்மையினை யிவ்வாறு புகழ்ந்து பயனளித்தற்குரிய சேனைடம் கூறுதல் தருமனின், அச்சோழனை, 'பிரிவினை நெற்கூட்டுடன் தொகுக்குந்தொழிலி னையும் கொழுவிபயினையும் வினைந்த கள்ளையுமுடைய விழூர்ச் செவலி நாட்டையுடையோன்' என்று சோன்முன்னிலையிற் சொல்லுதல் தருதியிற் செறிதல் குன்றுமாவில்கை.

பயனளித்தற் குரியோனுக்குமுன் அதுபெறுதற்குரியோனைச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் பிழையென நண்பரவர்கள் கூறுவதுபோற் றேன்றுகின்றது. 201-வது புறப்பாட்டினைச் செறிது நோக்கும்படி அவர்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். அச்செய்யுள் பாரிமகளிரை இருங் கேரேவனிடங்கொண்டு சென்ற கபிலரற் பாடப்பெற்றது. அங்கே பயன்பெறுதற்குரியோராகிய பாரிமகளிர், ௨

‘ஊருடனிரவலர்க்கருளித்தேருடன்
முல்லைத்தீத்தசெல்லாநல்லிகைப்
படுமணியாணப்பறம்பிற்கோமான்
நெடுமாப்பாரிமகளிர்’

என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்றனர். இங்கே அம்மகளிரது குலப்பெருமை நன்குவிளங்க எடுத்துரைக்கப்படுதலினாலே இதனைத் துதிவாக்கியமென்று கோடலில் யாதோரிழுக்கு யின்றும். இவ்வாறு புகழ்ந்து சொல்லப்படுவதன் காரணமாகப் பாரிமகளிர் பயன்பெறுதற் குரியோரன்றென முடிவுகாணுதல் எவ்வகையானும் ஏற்புடையதா மாவில்கை. பயன் பெறுந்தருதியை பெடுத்துக்கூட்டுதற் பொருட்டுப் பயன் பெறநிற்போரது சிறப்பினை விளக்கக்கூறுதல் பெருவழக்காகும். இங்ஙனமிருப்பப் பயனளித்தற்குரியோனுக்கு முன் பயனடைதற்குரியோனைப் புகழ்ந்து கூறுவது தலமெனக்கூறுதல் முற்றும் பொருந்தா தாகும். ஆதலால் ‘பழனமஞ்ஞை.....நாடுமீழ்வான்’ என்பது துதிவாக்கியமாதல்பற்றிப் பயனளித்தற்குரிய சேனைக்குறிப்பதன் பற்றிப் பயன் பெறுதற்குரிய சோழனைக் குறியாதென்று நண்பரவர்கள் கூறு வது சிறதும் அங்கேரிக்கத்தக்கதன்று.

S. வையாபுரிப்பிள்ளை B.A., B.L.,

“தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்.”

சார்பெழுத்த வகையில் நன்னுலாஹு தொல்காப்பியத்தோடு மாறுபட்டவில்லை என்ற ஒருசாரார் கொள்கையை மேற்கொண்ட சிலர் சாப்படிக்கடிலவும் பெறுதுபோயினர். அவர் கூற்றை உலகங்கொள்ளாதெனினும் புலமை நிரம்பாத பலரும் மதியங்கி அதனையே உண்மைபெனக்கொண்டு இடர்ப்பிவர். ஆதலின் உண்மைப்பொருளை ஆராய்ந்து விளக்குவது எமது கடமைபாயிற்று. இது கருதியே முன்னர் விளக்கப்பட்டவைகளைப் பின்னரும் விளக்கும்படி நேர்ந்தது.

ஆசிரியர் ‘சூற்றியலிகரம் சூற்றியலுகரமாய்தமென்ற முப்பாற் புள்ளியும்’ சார்பெழுத்தென்றார், என்னை? அவைபெல்லாம் “எழுத்தோரன்ன” என்றமைக்கேற்ப யாண்டும் பிரிக்கப்பெருமலும் முதலெழுத்திற்குரிய அமைதியுமுமலும் வேறாக இருத்தலின் என்பது.

இனிப் பின்னால் செய்தாருள் ஒருவர் ஆய்ந்ததை முதலெழுத்தோடுகூட்டி முதலெழுத்துக்கண் முப்பத்தொன்றென்று காட்டினார். அவர்கொள்கை பிழைபடுவது கருதிய அந்தாளுரைகாரர் அம்முப்பத்தோரெழுத்துக்களையும் முதலிடைகடையெனப் பகுத்தமைக்கேற்ப ஒருமேற்கோளாக் காட்டினார். அவ்விருவர் கொள்கைகளும் சூற்றம், என்னை? உடன்மேலுயிர்வந்தொன்றுதல்போல அவ்வாய்த்தத்தின்மேல் உயிர்வல் தொன்றமைபானும், உயிர்த்கும் மெய்க்கும் இடையே சார்த் தப்பா யிடத்து அது மொழிக்குறுப்பாகாமையானும், அஃது உயிரையும் மெய்யையும் போலப் பிரதானமாகாமையானும் என்பது.

இவர்கள் கொள்கைக்கு மாறாக நன்னுலார் “உயிர்மெய்யாய்த முயிரள பொற்றள பரிசிய இ உ ள் ளு ள மிகான் தனிநிலை பத்துஞ் சார்பெழுத்தாகும்” என்றார்.

தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும் ௩௧

இதனால் அவர் உயிர்மெய்யைச் சார்பின்பாற் படுத்தியதும் சூத்ரம், என்னை? அது வேண்டுமெல்லாம் பிரிக்கப்பட்டு இரண்டொழுந்தாகக் கொள்ளப்படுவதனாலும், அவ்வயிர்மெய்எழுத்தை அவரே “இடைபனகெடும்” என்றமைபானும், ஆசிரியர் கச்செஞ்செனியரும் வேண்டுமெய்மெய்யை (ஆசிரியர் என்பதனை ஆஸ் இஹி என்பனபோல)ப் பிரித்துக்கொள்ளலாம் என்றமைபானும் பிறவாற்றானும் என்பது.

அவர் ஆய்தக் குறுக்கத்தினைச் சார்பின்பாற் படுத்தியதும் சூத்ரம், என்னை? அது சார்பாறுத்தமைபானும், முதலெழுத்தினின்றும் தோன்றிய உயிர்மெய்யை முதலெழுத்தோடு பெய்துவையாமையானும் என்பது.

அவர் தம் கொள்கைக்கேற்ப அவ்வாய்தக் குறுக்கத்தைச் சார்பின் சார்பாகப் பகுத்துக் கருமையுங் சூத்ரம்.

அவர் முதலெழுத்தினின்றும் பிரித்தவற்றோடு ஆய்தத்தினையும் ஒருபாற்படுத்தியதும் சூத்ரம். ஆய்தக் குறுக்கக்கறிபவர் பிறகுறுக்கக்களை எடுத்துக் கருமையுங் சூத்ரம்.

அவர் செய்யுளியலை நோக்கிச் சார்பெழுத்துக்கள் வகுத்தமைக்கேற்ப ஆண்டலகுபெறாத எழுத்துக்களை எல்லாம் தனித்தனி வகுத்துக் கருமையுங் சூத்ரம்.

அவர் அளபெடையைச் சார்பெழுத் தென்றதும் சூத்ரம், என்னை? அரைமாத்திரை அளவுபெற்றவை ஒருமாத்திரையாகவும், ஒரு மாத்திரை அளவுபெற்றவை இரண்டு மாத்திரையாகி மூன்றுமாத்திரையாகவும் இரண்டு மாத்திரை அளவுபெற்றவை மூன்றுமாத்திரையாகவும் அளவு பெற்றுவந்த எழுத்துக்களைத் தனித்தனி எழுத்துக்களாகக்கொண்டவர் அவ்வாறே படிப்படியாக அளவு பல்வகையாக எழுத்துக்களாகக் கொள்ளாமையின் என்பது.

அவர் “சூத்ராயிராசினீரூம்” என்றதும் சூத்ரம், என்னை? அளபெடையை இரண்டு எழுத்துக்களாகப் பிரிக்க வேண்டுமெனலானும், அளபெடுத்தமைபைக் குறித்தற்காக எழுதிய குறியை எழுத்தென்றும்

பொருத்தாமையானும், “இனக்குறில் குறியே” எனவும் “மிகவே பயற்
றின் குறியாம் வேறே” எனவும் அவரே கூறினமையானும், அக்குறி
யை மீனே வரிவடிவெழுத்தென்றமையானும் ஒன்றற்கு வரிவடிவாக
வும் பிறவற்றிற்குப் பிறவாகவும் பொருடருமாறு சூத்திரஞ்செய்யா
மையானும் “அநன்வடிவொழித்திருவயிற் பெயரொடு” என்ற தங்கத்
துக் கொவ்வாமையானும் பிறவாற்றானும் என்பது.

அவர் “தம்சுட்டளபொழி கீழ்மூவழியு கையும் ஒளவும் முதலற்
றாகும்” என்றதும் குற்றம், என்னை? ஐ. ஒளக்கள் மொழியிடத்தள
பெழுங்கால் தத்தமக்கியைத்து குறைந்த அளவோடு ஏற்றபெற்றி
அளவு பெற்றவருமென்பது போதாப் பொருடருவதனானும், அக்
கருத்த “மூன்றுபிரளபு” என்றதனால் அவ்வளவிற்கு மிகுந்தவரு
தலித் தழுவிகுறம்போலக் குறைந்தவருதலையும் தழுவிக்கொள்ளக்
கிடத்தலானும் பிறவாற்றானும் என்பது. §

அவர் “பத்தஞ் சார்பெழுத்தாகும்” என்றதும் குற்றம், என்னை?
பத்தம் வகையாதலானும், பின்னர்த் “சார்பெழுத்துவிரி” எனக்
கூறுதலானும் என்பது.

இக்காட்டியவற்றைக்கொண்டு அவர் கூறிய சார்பெழுத்தின் விரி
யும் பொருத்தாமையுணர்க.

இவற்றானும் பிறவாற்றானும் சார்த்த வான் மரபினவாம் எழுத்
துக்கள் மூன்றே எனவும் பிறகற்றுக்கள் பொருத்தா எனவும் கண்டு
கொள்க.

இங்ஙனம்

K. S. துருந்திகிருஷ்ண பாரதி;

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதன்,

15-11-19.

ஸ்ரீராமமாத வித்யாலயம், கன்னுகம், யாழ்ப்பாணம்.

ஐயவினாத்தொடர்.

இக்கள் குடிய செஞ்சடைத் தேவே .
என அடி பேன்போற் நின்னருட் புலவீர்,

(ச) ஐலாக்கலிங்கம் (பதிற்று-௧௨-௨௧.) இத்தொடருக்கு அதன் உரையாரியிற் “ஒருவர் தூல தூலையி பட்டுதல் முதலாயவற்குத் செய்த கலிங்கமென்றவாறு.” என உரை எழுதியுள்ளார். இங்கே அடி பேனது ஆசிரியர் அவர்கள் தங்களுடைய மாணவர்களுள் ஒருவர் அனுப்பியிருந்த ஒருபட்டை அடியேனுக்குக்காட்டி “இது தூலம்தும், நெய்யாம்தும் ஆயது. எவ்வளவெனினில், தூல்தாற்கும் தருணத்திலுள்ள பலப்பட்டுப்பூச்சிகளை, மழமழப்பானதும், சமணனதும், வேண்டும அளவோடு கடியதும், ஆயிவ ஒர் இடத்தை அமைத்த அல்கிடத்தை விட்டு அப்பட்டுப்பூச்சிகளை வேறு இடத்திற்குச் செல்லவாறு தகைத்து அதனுள் கயேக்கையாய்த்திரியும்படி கிட்டிவைத்தல் வேண்டும். அக்கால் அவை அக்குறியிக்கும் அதனுள் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். அங்ஙனம், ஒடுங்கால் அவற்றினின்றும் இழிந்தபட்டு அக்குறித்த அளவில் முற்றும் பரவியிருக்கிறது. பரவியபின்னர் பூச்சிகளைப் புறம்போக்கிக்குறித்தகாலத்தில் அங்கிழிந்திருத்தபட்டை ஒருபட்டையாகப் பெயர்த்தெடுத்துவிடலாம். அங்ஙனம் ஆயதே இப்பட்டு சங்கதாள்களிலே ஐலாக்கலிங்கம் என்று வருகின்றதல்லவா? அப்பெயர் இத்தகைய பட்டுக்களைச் சுட்டியே எழுந்திருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன்” என்று திருவாய் மலர்க்கருணியுர்என். இங்கே அடியேனது ஐயப்பாடுவெளிப்படை.

(உ) சிவகரிந்தாமணியினே (௧௫௦௧) ‘நின்றுவந்து’ என்றதொடருக்கு கிசேஷ உரையிலே ஆசிரியர், எச்சகத்தோரும் மெச்சன் புலம்சேர், உச்சிமேற் புலவர்கொள் ள்கிருக்கினியர் “கண்டென் சிந்தைய என்னுற்பொல” என்று கூறியுள்ளார். இக்காட்டிய ‘கண்டென் சிந்தைய’ என்றதொடர் இராமாயணாசு. கந்தர்காண்டத்திலுள்ள “கண்டென்கற்பிறுக்கணியை” என்றபகுதிக்குரிய கருத்தையே தரு

விரிக்குமா? அங்ஙனமாயின் ஆசிரியரைக் கம்பாடருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தவரென்று ஒருதலையாகக் கூறலாமா? இங்ஙனம் கூறவதில் சிலபெரியோர் ஆசிரியர் கச்சினூர்க்கினியர் கம்பாடருக்குப் பிற்பட்டவராயிருப்பின் இராமாயதாரத்திற்கு உரைபெழுதக் காலமில்லாதிருப்பினும் சில பஸ்பாடல்களைத் தமது பார்த்த உரையில் ஆங்காங்கு உதாரணமாகவேனும் காட்டா தொழியார். அங்ஙனம் பாண்டிமில்லையாதலின் கம்பாடருக்கு முற்பட்டவராகத்தான் இருத்தல்வேண்டும் என்கின்றனரே. உறுதியாது?

(உ) கொல்லிப்பாவை சேலத்திற்கும் ஈசோட்டிற்கும் இடையே ஒரு குறித்த இடத்திலே பொன்மாண்போனும் ஒருருவம் பஸர்க்குத் தோன்றித் தோன்றி மறைகின்றதே. அது சங்கதால்களிலே பின்னரவரும் கொல்லிப்பாவையாமா?

கும்பகோணம் }
23—11—19. }

வேங்கடராம ஐயன்,
தண்டமிழ்த் தொண்டர்.

உ

சிவமயம்.

தூலாசிரியர்.

பாப்பருக்கல் தூலாசிரியரும், பாப்பருக்கல் காரிகை தூலாசிரியரும் ஒருவரே என்றும், அவர்பெயர் அமிதசாதரர் என்றும் செந்தமிழ் களஞ்செந்தொருதியிலே-கக-ம் புகுதியிலே எழுதப்பட்டிருக்கும் கடிதம் கண்டாம். பண்டித கிசாமணி-புரிமாறு தி. த. கணகசந்தரம் பிள்ளையவர்கள் வித்துவசிரோமணி புரி அ. குமாரசுவாமியிப்புவருடைய "பாப்பருக்கல்காரிகைப் புத்தகரையின் முகவுரையிலே பாப்பருக்கல்கல்பாயிரத்தின் ஒருபாகத்தை எடுத்துக் கூறிப்பின் பாப்பருக்கல்கல் "விசுவியு மருதியும் வேறுமொரோவழி—மருதியும் பெருத வழங்கு மண்ணவையி" என்னுஞ் சிரோத்தச் சூத்திரத்தரையுள் "இந்தாளுடையாரும் மாஞ்சிர்செய்யுபுகர்" என்னும் புறனடையாரும் பிறவாற்றாறும்.....கிளக்கக் கூறினார்" என்பதனும் பாப்பருக்கலம் செய்தாரிசு காரிகை செய்தவரும் என்பது பெறுதும் என்பதற்குறினர்.

இருவரும் ஒருவராயின் யாப்பருக்கலம் என்னும் துலொன்ற ிடையையாது யாப்பருக்கலக்காரிகை என ஒரே கிடயத்தில் வேறு மொரு துலச்செய்த காரணம்பாது? குமராகவாயிப்புலவர் உபக்கிரமணி கையிலே “யாப்பருக்கலக்காரிகை என்பது யாப்பருக்கலம் என்னும் துலுக்கு அங்கமாகக் காரிகைப்பாட்டில் இயற்றப்பட்டதால்” என் றது என்னை? யாப்பருக்கலத்தகு காரிகை எதனால் அங்கமாயிற்று.

குமராகவாயிப் புலவரவர்கள் தாமியற்றிய தமிழ்ப்புலவர் சரித் திரத்தில் உபக்கிரமணிகையிலே கடம் பக்கத்திலே ‘யாப்பருக்கல காரணப்பாயிரகாரர் “அளப்பருக் கடற்பெயரருக் தவத்தோனே” என்பர் சிலர் அளப்பருக் கடற்பெயரோன் என்றது அமிந்தசாகாரா என்பர். சிலர் சகாரம் நீக்கி அமித சாகாரா என்பர். அமிதம் அள கின்மை என்பதும் கூறுவர்’ என்ற அமிதசாகாரர் என்னும் பெயர் வேறுபாட்டின் கொள்கையையும் காட்டினர். அமிதசாகர ஓன்பதே அவர் பெயராயின் குணசாகாரும் பிறரும் அமுதசாகாரர் என்றது என்னை? “அளப்பருக் கடற்பெயரருத்தவத்?தானே” என்பதில் கடற் பெயர் என்பது பாற்கடலை யுணர்த்தி அமுதசாகாரம் என்பதைப் புலப் படுத்தும் எனவும் அளப்பருக் என்பது அதன் கிட்கடனம் எனவும் கொண்டால் என்னை?

பாற்கடல் எனப்பொருள்படும் அமுதசாகாரப் பெயரன்றி அமித சாகார என்பதும் வழக்காருகுமா? கிதான மாலைச்சிறப்புப்பாயிரத்தி லே “பாற்கடலான் பயந்த நாராயணன்” என்புழி “பாற்கடலான்” என்பது அமுதசாகாரன் என்னும் நாமத்தை அன்றோ? கடற்பெய ரோன் என்றதனால் சாகாரன் என்னும் பாதி நாமம் பெறப்பட்டதன்றி அமுதசாகாரன் என்னும் முழுநாமமும் பெறப்பட இல்லையே எனில் பாதி நாமத்தால் முழுநாமம் பெறப்படல் இல்லையோ? சீவகசிந்தா மணியிலே “திங்கள் கிரகிய பெயரினான்” எனப்பூத்திடுகனையும், “கந்துநாமம்” என கந்துக்கடனையும் கூறியன முழுநாமங்கள் தாமோ?

இங்ஙனம்,
சிதம்பரநாதன்.
(வண்ணப்பண்ணை.)

செவருமையம்.

முகவுரை.

திருவாரூர் இரட்டைமணிமாலை என்னும் இச்சிறு நூலானது பூமகளுக்கு இதயகமலம் போன்றதும் கிரகாட்புருடனுக்கு மூலகதாரத் தானமாயும் சப்தகிடங்க ஷேத்திரங்களுக்கு முதன்மைபெற்றதுமான திருவாரூரின் கண் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெரு மாஷ்மிது அத்திருவாரூரின் கண்ணே 'என்கண் காணச்சிறப்புற்றில கும் தமிழ்க்கலக்காயிப மவுத்தியகாந் தேசிகன் இலக்கண விளக்கம் ஊருத்துரை பெழுதினன்' என்று சகரான தேவிகாஸ்புகழப்பட்ட இலக் கணவிளக்கமுடையாரைத் தமக்கு ஆருவது தலைமுறையினராகவுடைய வராயிப சநாசிவதேசிகளால் இயற்றப்பட்டது. இவர்கள் இற்றைக்கு 33 வருடங்கட்கு முன்னர் வியவருடத்தில் தமது அறுபத்து ஐன்கா வது வயதில் கியேசுமாரார்கள் தமது பிதா முதலாயினரிடத்துக் கல்விபாரின்றது மாத்நிரமன்றி இயற்றமிழாசிரியரான திருத்தனிகை சரவணப்பெருமாரையர் முதலாயினரிடம் கல்விசுற்றவர்களுநியாயவாத அதுவலிலமர்ந்திருந்தார்கள். இவர்கள் தம் கையாலெழுதிய வேடு களுக்கிடையில் இந்நூலும் காணப்பட்டமையின் அதனை வெளியிடத் துணிந்தேன் என்குலேற்படும் சூற்றங்குறைகணிநுப்பின் பொறுத்தரு ளும்படி பெரியாரை வேண்டுகிறேன்.

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை

திருவாரூர், சோமசுந்தரதேசிகன்.

உ
வெண்பா.

திருவாரூர் இரட்டைமணிமாவலி.

காப்பு—குறள் வெண்பா.

சோரூர்த் திபாகர்க் கிரட்டைமணி மாவலிசெய்யத்
காராணி மாமுகத்தோன் காப்பு.

நூல்.

சூழிந்தேர்த் திபாகு. ரவணி யடைவதன்முன்
வாழிபெற வறுவர் வந்தடைந்தார்—ஏழுபேர்
தம்மிற் கமலித் தயாபாணி. மேலாக
அம்மகோன் டாண்முகஞ் தன். (க)

முகஞ் தனென்பவன் முன்னொரு காலத்தில் முடிசுரு
மிசைசெலு மாறில் இருந்தா சாண்டவ வித்திரத்தோர்
வசையைத் தவிர்த்திக் கமலியிற் தியாகரை வைருயிந்தான்
பரிபொசுந் கூவிளப் பூசையினால் வந்த பரன்மையினே. (உ)

கேசத் தொடுகமலை தயாகே சனைநிதமும்
பூசெய்யை நெஞ்சே புனிதமுற்று—பாசமற்றுச்
சாரூப முற்றுத் தனியி டடையை திண்ணம்
சூரூர்ப் பிறந்தவர்போ லாக்ரு. (உ)

சூக்கென்று மீக்கென்றும் பல்பதி தேடி பலைப நெஞ்சே
கோக்கென்று மாதர் குவிதணம் போல மிளிர்மொரு
நீக்கென்றும் வாராச் செழுங்க மலிப்பதித் திபாகர்பதந்
தாக்கென்று முன்காத் தாலுலகேழுநீர்த் தாக்கிடுமே. (ச)

இடுக மனமே பிரப்பகருக் கென்றும்
விடுகரீ விண்ச் தொடர்பை—உடுகவினும்
விண்போல் மிளிரும் விதானத்தின் கீழ்த்திபாகர்
தன்பாத தாமரையைத் தாழும். (சு)

தாழை மடலிதுட் பாதி னடைபை வெண்சோறெனவே
கடைழம் குரண்டங்கள் கொத்துத் கயத்தின் குளிரகரவாய்
பிழை மகளிரைக் காத்தினா யாதென் பிரியகெஞ்சே
ஊழை விலக்குகும் தியாகே சரைப்பணி யுத்தமமே. (க)

உத்தம நற்பதிலுந் தியர்களுரை கமலை
முத்தித்தல முன் றில் முற்றலமா—வைத்ததினல்
இத்தலத்தி லேய்ந்து பிறந்தாரா கெஞ்சேயுன்
கைத்தலத்திற் றுய்து கனிந்து. (க)

கனிமுன்று மென்று முதவு பலாவுக்கதலியும்மின்
கனிமுழிமாவும் சிறையப் பொலியு நறும்பொழில்குழம்
தினிதாங் கமலைப் பதிவாழ் தியாக ரிணையடிக்கை
கனிதாருந் தாங்குத வேழைகெஞ்சேபிழைத் தோங்குவே. (அ)

பிழைக்கும் வழியறியாப் பேதைகெஞ்சே சொல்வேன்
பிழைக்கும் வழிகேன் பெருமை—கழைக்கும்
கமலைப் பதியாளுந் கூத்தன் தியர்கள்
அமலப் பதங்காண்ப தாம். (க)

காணத் தருவன கமலைத் தியாகர் கனகபதம்
பூணத் தருவ தணிந்து கழித்த பொலன்கழுநீர்
பேணத் தருவதப் பெம்மா னரிய பெரும்புகழ்ச்சீர்
மாணத் தருவ தவ்வுர்ப் பிறந்தா ருறவாடுவதே. (க)

உறவாட வேண்டிலந்த வூர்ப்பிறத்தல் வேண்டும்
இறவாமை வேண்டி லெழிலரசர்—துறைவன்
கமலைத் தியாகர் கனத்தனஞ்சி ருர்பேர்
அழர்ந்து புகழிலிஃ தாம். (க)

ஆம்பலு செய்தலுஞ் செங்கழு நீரு மலரும் பொய்கை
தாம்பல குழும் கமலைத் தியாகர் தமைத்தொழுவாய்
பேரம்பல தீமையு மாம்பல நன்மையும் பொன்மனமே
தேம்ப லுணக்கினி வாரா னுள்ளுக்கஞ் சிறந்துறமே. (க)

சிறந்தகம லாலயத்திற் றேய்ந்து செழும்பெரன்
பிறந்தேர் விநாயகரைச் சேவித்—துறங்குலவு
விதிவல மாவெந்து விதிவிடம் கப்பிருமார்
பாதம்பணி வைகெஞ்சே பாங்கு. (க)

பாங்காண பொய்கையும் வீதியுக் தேரும் பழுத்தழகு
நீங்காத சோவிலும் வாய்ந்த தியாகர் நிமலபதம்
தாங்காத சென்னியை யேன்பவுடந்தார்செழுந் தாமலாயில்
தாங்காது வைகு மயகு ரிருங்கடல் சூழிடத்தே. (௪௪)

இடமார் கமலைத் தியாக ரிரங்கார்
தடமார் மலைவல்லித் தாயே—நிடமோடு
செல்வா ப்வரிகரச்ச் செய்வாப் திடமிலையேல்
சொல்வா யொருசூழ்ச்சி சூழ்த்து. (௪௫)

சூழ்த்து பலபல யோசனை செய்பலை தூய்கொக்கைப்
பொழந்தொருஞ்சேவல் மயிலொடுநச் செய்த புண்ணியச்சேய்
தாழ்த்து நற்றுகை தியாகரை வேண்டித் தளருமை
வாழ்த்திடச் செய்யு மனமே கலங்கலை வாழியவே. (௪௬)

வேயிற் பிறந்து வியசூரர் வீதியிலே
தாயாதி வந்து தனிக்கனவுறச்—சேயூரும்
தேரி லரைத்திட்டு செய்மனனு நீதிகண்ட
பேரைத் தெரித்தாளைப் பேண். (௪௭)

பேனு தவிட்ட பரவை யெனும் பெயர்ப் பெண்ணிடைமைப்
பேனு விக்கும் படியின் னரும்வேண் டிடமுன்னபன்மால்
காணு முடியடி பவ்விடு கண்டிடச் சுந்தரர்க்காக்
கோணுது சென்ற குரைகழற் கன்பென்றங் கறுகெஞ்சே. (௪௮)

கெஞ்சுகத்தே வஞ்சமிலா நேயர்க் கருள்செய்யும்
கஞ்ச மலர்மேற் கமலைவாழ்—விஞ்சபுகழ்
சூரர்த் தியாக ரடிக்கமலக் கொண்டுணுது
சீரூர்முடிக் கமலஞ் செய். (௪௯)

செய்யிற சிறந்திட்ட கெல்வேலி யாயிரஞ் செங்கழுநீர்ப்
பொய்கை பையேலி பொற்கோயிலவேலி புனிதமலி
செய்ய கமலா ஸமேன ராவேலி செறிந்துளவாம்
வைபம் புகழ வளராழித் தேருடை வள்ளனுக்கே. (௫௦)

முற்றும்.

தியாகேனடிகளேசரணம்.

வாழ்த்து

மஹா ராஜ ராஜ ஸ்ரீ ராவ்பஹதூர் கே. வீ. சங்கஸ்வாமிய்யங்கள்
அவர்கள்மீது திருவருந்தபுரம் மஹாராஜபே உயர்தரக் கலாசாலைத்
தமிழ்ப்பண்டிதர் பி. எஸ். ராமஸ்வாமிய்யர் பாடியவை.

அறுசீர்க்கழி செடிவடிபாசிரிய விருத்தம்.

- (1) கல்லராவ் பஹதூர்' என் பட்டமதை
நானிலத்தில் உள்ள கல்லோர்
எல்லாரும் இனிதாகக் கொண்டாட
எய்திச்சீ ரரங்க நற்கேர
கில்லாரும் எம்பெருமான் இணையடியை
எங்காளும் ஏத்துகின்ற
கல்லான்கே. வீ. ரங்க சாமியனும்
கன்னுமம் பூண்ட மேலோன்.
- (2) இம்மேலோன் எத்தேச சரித்திரமும்
இடைமாட்சி தூயும் வல்லோன்
எம்மாண்பும் கன்கமைந்த இவனுடைய
சொல்வன்மை கண்டால் யாரும்
'அம்மா' என் நிதிசயித்து நிற்பதலால்
'இவற்கெதிரே வாதம் செய்ய
கம்மாலே இயலா' தென் நெப்பொழுதும்
கவினுதலை காண்கண் டென்னோன்.
- (3) சென்னைமா ககரினுள வர்வகலா
ஸங்கந்தான் நிறந்த தாரும்
என்னென்ன காரியத்தை எடுத்துக்கொண்
டாலும் அதில் ஊக்கத் தோடு
பன்னுளும் இவன்உழைக்கும் பண்பினையார்
எடுத்துரைக்க வல்லார் ஆவர்?
இன்னோன்றன் ஈட்பினரை எப்துவிக்கும்
ஏற்றத்திற் குவமை உண்டோ?
- (4) இவன்செய்யும் நற்கொழிவை எடுத்துரைக்க
என்னுலே இயலா தென்பேன்
இவன்நந்தம் தேசத்திற் பிபற்றியுள
கன்மைகளும் பலவா ரும்மே;
இனிச்சோ தேசத்தும் தமிழ்மக்கை
என்றும்நிலை பெற்றது வாழ
கவமாரும் வழிபலவும் கன்மைமத்த
மேன்மையுற வாழ்க நாணும்.